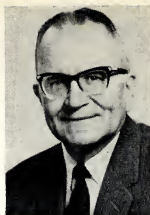

Nr. 8 · August 1969 · 118. Årgang

DEN *danske* STJERNE

Det inspirerende budskab

AF THEODORE M. BURTON,
Assistent til De Tolvs Råd

En blot og bar optegnelse alene vil ikke sikre mig min ophøjelse i det celestiale rige. Denne ophøjelse må fortjenes ved et retfærdigt liv på jorden, ved dyd, kærlighed, oprigtighed og lydighed mod enhver lov, der er givet af Gud. I Skriften står der da også skrevet: „Og jeg befaler jer, at I skal afstå fra alt ondt og holde fast ved alt godt, at I må leve af hvert ord, der udgår af Guds mund." (L & P 98:11)

Det er imidlertid mit ansvar at sørge for, at mit navn også er noteret i optegnelserne over Guds børn på jorden, og at min lydighed mod Evangeliets nødvendige ordinanser er blevet rigtigt noteret i Kirkens bøger.

Min frelse og min ophøjelse afhænger af disse to principper for et retfærdigt liv og lydigheden mod Evangeliets nedskrevne krav. Det er min egen velsignelse, der er i fare, ikke nogen andens. Det er mit ansvar at leve retfærdigt og at oprette en ordentlig optegnelse for mig med det samme. Dette er ikke tiden til at blive indigneret, til at stå fast ved mine rettigheder eller til at løbe risikoen og senere prøve på at rette i mine optegnelser. Hvis mine fremtidige velsignelser er i fare på grund af manglende identifikation, må jeg ydmyge mig og gøre, hvad der er nødvendigt, for at sikre mig, at min optegnelse og min families optegnelser er ordentligt noteret og beskyttet. O

INDHOLDSFORTEGNELSE

Forklaring til omslaget: En detalje fra maleriet af Harry Anderson forestillende Noa, der advarer folket om Syndfloden. Dette maleri hænger nu i Visitor's Center på Tempelpladsen, Salt Lake City.

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 8 · August 1969
118. Årgang

Udgivet af
Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Don L. Christensen,
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Nyheder:
Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Evy J. Simonsen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet $ 3.- pr. halvår, $ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:
Paul Giese KG, Offenbach/M., Deutschland

Layout:
PBO-Layout-Center, Frankfurt

Dåbens Port

AF PRÆSIDENT
DAVID O. McKAY

„Dåb", sagde Profeten Joseph Smith, „er et tegn for Gud, ... og der findes ikke nogen anden vej under himlen, hvorved Gud har fastsat, hvorledes mennesket kan komme til Ham for at blive frelst og komme ind i Guds rige undtagen ved tro på Jesus Kristus, omvendelse og dåb til syndernes forladelse, og en hvilken som helst anden vej eller retning er forgæves; derpå vil I få forjættelsen om den Helligånds gave." (Profeten Joseph Smiths Lærdomme, s. 237)

Dåb er et af Evangeliets første principper og ordinanser. Som et af Kirken oprettet ritual er den klart klassificeret som en ordinanse. Selv om den måske ikke i strengeste forstand kan regnes for et princip på samme måde som tro og omvendelse, bliver den det dog, eftersom den er en lov oprettet ved guddommelig magt.

Dåben er altid grundlaget for al åndelig vækst. Sammenholdt med denne ordinanse er oprigtighed, enkelhed og renhed, hvor oprigtighed er „moder til dydernes ædle familie", og enkelhed og renhed er

Jesus blev døbt af Johannes „for at opfylde alt, hvad ret er!"

(Matt. 3:15)

„de to vinger, med hvilke mennesket svæver over jorden og over alt forgængeligt".

Enhver, som ønsker at deltage i denne hellige ordinanse bør have disse tre dyder. Han bør træde frem for sin Skaber i oprigtighed, med angerfuldt og bodfærdigt hjerte, med erkendelse af sine svagheder og vildfarelser og tilkendegive ønsket om at leve et nyt liv. Han bør ikke have egoistiske mål. Han bør have et inderligt ønske om at komme i Guds fold, at blive regnet blandt Hans folk og at „bære andres byrder". Kun på denne måde kan den sande omvendelses evige princip manifesteres.

„Salige er de rene af hjertet", lærte Frelseren os, „thi de skal se Gud". Intet urent menneske, om han så er døbt hundrede gange, kan nærme sig Ham.

Enkelhed viser sig i éns hensigt. Er sjælen rede til at adlyde, vil den fordrive alle ønsker om personlig ære, verdslig belønning, offentlig omtale osv. Det enkle ønske om at rette sig efter et af Guds bud, beviser den værdige hensigt.

Det er ikke blot i hensigten alene, at enkelhed er forbundet, men også i udførelsen af ordinansen. Enhver beretning om dåb i den religiøse litteratur vidner om dette. Vi har f. eks. Jesu dåb i Jordan, Filip, der døbte en af dronning Kandakes tjenere, Paulus og Silas, der døbte en fangevogter, Peter, der døbte Kornelius og hele hans husstand. Alle disse eksempler bærer præg af enkelhed og åndelighed. Der var ingen tegn på en fastsat forberedelsestid, på overdrevne højtidelige ceremonier eller på overflødige ritualer. Tro på Jesus Kristus, omvendelse fra synd ved at vise det ved at være oprigtig og ydmyg og et ønske om at tilslutte sig Guds folk, var de eneste forberedelseskrav.

Jesus blev døbt af Johannes for at „opfylde alt, hvad ret er" (se Matt. 3:15), „men farisæerne og de lovkyndige vragede Guds plan med dem selv og blev ikke døbt af ham." (Luk. 7:30).

Til Nikodemus sagde Jesus: „... ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og Ånd." (Johs. 3:5)

Til Kirkens medlemmer i almindelighed skrev Peter: „Alle er I nemlig i Jesus Kristus Guds børn ved troen. Thi alle I, som blev døbt til Kristus, har iført jer Kristus." (Gal. 3:26-27) „... det vand, som nu frelser også jer, nemlig dåben ... ved Jesu Kristi opstandelse." (1. Peter 3:21)

I disse tre eksempler har vi klart gjort rede for dåbshandlingens tredobbelte formål:

1. En ordinanse givet af Gud og forbundet med retfærdighedens evige princip – i overensstemmelse med loven og derfor afgørende for menneskets frelse.

2. En indvielsesordinanse – vejen, der fører til medlemskab i Kristi fold.

3. Et smukt og enestående sindbillede, der symboliserer det gamle „jeg's" begravelse med al dets svaghed og urenhed og dets indtræden i et nyt liv.

Dåbsordinansen er Guds lov, og adlyder man den i oprigtighed, renhed og enkelhed, får man uundgåeligt del i Trøsterens lovede velsignelser, vor guddommelige Leder, som dem, der „ændrer forordningen og bryder loven", aldrig vil lære at kende. Skønt mennesket spotter dåben, latterliggør den og betvivler dens virkningsfuldhed, forbliver den dog, selv i dens enkelhed, et af de smukkeste symboler, vi kender, men den er også en af de mest virkningsfulde love, der virker for menneskets frelse. Thi i dåben, som i alle andre ting, bør mennesket følge Ham, som sagde:

„Jeg er verdens lys; den, som følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys." (Johs. 8:12) ○

Personlig vurdering

AF ROGER WINSHIP STUART

Jævnt og roligt gled elevatordøren op, og Bob Bridges trådte ud, lod en hånd løbe igennem sit røde hår, tog en dyb indånding og begyndte at gå hen ad korridoren på ottende etage.

Han standsede og stod et øjeblik uden for de dobbelte glasdøre, der førte ind til T. J. Rayfield & Co. Han knappede jakken på sit pæne grå sæt tøj. Så, ligesom så mange gange før, gik Bob med en slags nervøs spænding ind i aktieselskabets hovedkontor, der helt domineredes af krom og glas. Alting var nu ikke som det plejede at være. Det store modtagelsesværelse så anderledes ud uden alle de andre ansøgere. Denne gang var det eneste synlige menneske hans ven, Larry Clawson.

Larry's mørke øjne så op. „Hej, Bob."

„Godmorgen, Larry. Spændende dag i dag, hva'."

Larry sukkede. „Sidste runde, tænker jeg. Held og lykke."

Bob gik hen til ham og rakte impulsivt hånden frem. „Tak i lige måde du gamle."

Den samme nydelige, blonde sekretær, med det samme (eller nogenlunde samme) varme, venlige smil, kom for at hilse på dem – men nu sagde hun noget om en tidsfrist på fem minutter.

„Det mener De vist ikke", sagde Larry.

„Fem minutter!" gispede Bob. „Vil det sige, at hr. Rayfield har til hensigt at give os fem minutter hver?"

Sekretæren smilede stadig. „Hr. Rayfield har usædvanlig travlt her i formiddag."

Larry gned sin hage. „J-jamen der må foreligge en misforståelse, frk. Marsh. Jeg har forstået, at dette her skulle være det sidste interview."

„De har forstået det korrekt. Værs'go og sæt Dem ned, hr. Bridges, hr. Rayfield vil være her om et øjeblik. Med hensyn til tidsfristen, så anser han fem minutter for at være tilstrækkeligt."

Frk. Marsh undskyldte sig og trak sig tilbage, idet hun lod de to skolekammerater sidde måbende tilbage.

Bob faldt ned i en stol. Hvad var han for en fyr, denne utrolige T. J. R.? Han havde opbygget en blomstrende virksomhed, hovedsagelig på grundlag af sin Rayfield Compact Computer, der næsten var den mest perfekte maskine, som vor automatiserede tidsalder indtil nu havde frembragt. Og hvad så nu! Hvis han troede . . .

Larry's stemme afbrød ham. „Kan du regne ud, hvordan han forestiller sig, at vi – eller en hvilken som helst anden, for den sags skyld – kan sælge os selv for fem lusede minutter?"

Bob rystede på hovedet. „Jeg begriber det ikke."

„Hvorfor mon han gider at se os i det hele taget?"

„Nej, hvorfor. Hvis han virkelig har så travlt, ville du så ikke mene, at han bare kunne have sprunget dette såkaldte sidste interview over?"

Larry åbnede munden, men lukkede den lige så hurtigt igen. Frk. Marsh og hendes smil kom tilbage igen.

„Hr. Rayfield vil gerne tale med Dem nu." Hun så på Bob. „De først, hr. Bridges."

Den barske industrimand – en 50 årig mand, der næppe syntes en dag over 40 – udstrålede energi og tillid. Han spildte ingen tid. Det, der nu foregik, havde kun lidt lighed med det sædvanlige interview. Det var ni tiendedele monolog.

Da døren til hans privatkontor gik op, havde han allerede rejst sig og kom hen imod Bob med udstrakt hånd. „Jeg er glad for at se dig igen, Bob." Hans håndtryk var beroligende og fast. „Sæt dig ned, Bob."

Han bevægede sig let, med en forbløffende hurtighed for så stor en mand, hen til sin egen læderstol bag det massive skrivebord. Der var ingen tegn på slaphed i hans holdning. Han sad rank og med øjne, der var så skarpe, at de næsten var gennemtrængende.

„I har næsten løbet spidsrod, du og Larry Clawson."

Bob smilede skævt.

„Ja, næsten spidsrod. Da vi begyndte på at lede efter en ung mand, som vi kunne træne op til denne stilling som juniorchef, var der 49 ansøgere. De første 20 blev naturligvis meget snart udelukket. Jeg må sige, at jeg er meget glad over, at du og Larry har klaret jer så godt igennem alle vore prøver, interviewer og undersøgelser."

Hr. Rayfield kiggede på et stykke papir på skrivebordet og fortsatte uden pause. „Det er nu skåret ned til jer to. Vi skal nu til at træffe den endelige afgørelse. Men først vil jeg bede dig om at gøre noget, som måske vil blive den vanskeligste opgave af dem alle."

Til trods for sin nysgerrighed ventede Bob uden at sige noget.

„Jeg vil give dig opgaven om et øjeblik", fortsatte den

eventuelle arbejdsgiver. „I mellemtiden bør du, såfremt vi vælger dig, vide, hvorledes firmaets holdning er over for visse ting."

Bob nikkede, og direktøren rejste sig og begyndte at gå frem og tilbage.

„Det er banalt at sige", sagde han, medens han gik, „at vi er inde i en ny tidsalder, en revolutionerende æra. Tiderne har forandret sig. Metoder bliver radikalt forbedrede. Du vil måske blive forbavset over at høre, hvor meget vi har stolet på computere i udvælgelsen af alle disse ansøgere."

Han holdt op med at gå frem og tilbage. I en afstand af ca. tre meter erklærede hr. Rayfield: „men ikke alt er forandret. De virkelige værdier er tilbage. Jeg ved, at vi i dag hører så meget om hensynsløse forretningsmetoder, forrådt fortrolighed, industri-spionage o.s.v. Og det er den ene side af sagen. Men også kun den ene side."

Han er en intelligent mand, tænkte Bob. Han har ikke kaldt mig herind bare for sjovs skyld – eller for at holde en fem-minutters tale. Hvad mon han er ude på?

Højt sagde han: „Jeg har talt med forretningsmænd, der var langt mere kyniske end De er."

„Kyniske?" Hr. Rayfields øjne lynede. „Det er jeg sikker på du har, Bob. Det har jeg også."

Hr. Rayfield fortsatte: „Jeg tror i hvert fald stadig på gammeldags loyalitet og pålidelighed. Jeg er overbevist om, at der findes mænd, som man virkelig kan stole på. Der er stadig hæderlighed til i denne verden, hvis man kan finde den – og den skal findes, for den er afgørende for industriens rette fungeren."

Bob, der lyttede opmærksomt, tænkte: „Han har snart brugt de kostbare fem minutter. Hvad vil han så gøre?"

„Den gamle sætning om, at ærlighed varer længst, er ikke gået af mode, sådan som mange tror. Hvorfor tror du, at dette firma altid er på udkig efter pålidelige mænd? Fordi vi har brug for dem. Funktionærer kan lære nye metoder, hurtigere og mere effektive måder at løse problemer på. Men karakter er noget helt andet."

Efter et hastigt blik på uret gik direktøren tilbage til sin stol. Lige så pludselig var hans skiften af samtaleemnet.

„Nå, Bob, i din ansøgning og gennem dine prøver har du givet os betydelige oplysninger om dig selv. Du har givet gode grunde til, hvorfor firmaet vil høste fordel ved at ansætte dig. Larry Clawson har naturligvis gjort det samme.

Nu vil vi gerne have, at du tager fat på noget helt andet: vi ønsker din personlige vurdering af Larry."

„Af Larry?" gispede Bob.

„Ja, netop. Men det skal være en negativ vurdering. Du må nøjes med at give nogle grunde for, hvorfor din konkurrent ikke vil være egnet til at blive juniorchef i T. J. Rayfield & Co."

Bob stirrede forfærdet på hr. Rayfield. „Lige et øjeblik. Det, De bad om –"

„Jeg ved, at det er en hård opgave", indskød hr. Rayfield. „Men tro endelig ikke, at dette er et ensidigt forslag. Om lidt vil Larry komme herind, og han vil få den samme opgave med hensyn til dig."

Bob rystede på hovedet; men den ældre mand fortsatte: „Jeg kan forstå, at I to har været venner i lang tid. I kender hinandens fejl og svage punkter. Fortæl os om dem – ikke fordi vi nødvendigvis vil lade os lede af det, I skriver, men vurderingen vil i det mindste give os et indtryk af dig og din evne til at bedømme en mands muligheder."

Bob så endnu mere forfærdet ud. „Må jeg stille et spørgsmål?"

„Desværre ikke. Tiden er udløbet." Direktøren rejste sig. „Jeg skal vise dig ind i et andet værelse, hvor du kan skrive. Du får 15 minutter. Hvis du er færdig før den tid, vil du nok være så venlig at blive der, indtil vi henter dit papir."

I det lille værelse brugte Bob de første minutter til at vandre frem og tilbage og mumle for sig selv. Det var altså den metode, som firmaet benyttede som sidste instans af sin berømte udrensnings-proces! Det brød han sig ikke om. Havde T. J. Rayfield's tale om gammeldags loyalitet og hæderlighed bare været snak? Det så næsten sådan ud.

Han standsede foran vinduet, hvorfra han kunne se adskillige af skolens bygninger i det fjerne, og Alumni Chapel's høje spir, der knejsede over bakken. Nedenfor sås de hvide søjler foran Kenyon Hall. Og lidt til højre sås en del af Business Administration Building. (Afdeling på US college, hvor man lærer forretningsførelse; svarer omtr. til en handelshøjskole, o. a.)

Forretningsførelse betød professor Delby. For sit indre øje kunne Bob også se ham – med busket, gråt hår og det hele. Den gamle professor var mere end blot et almindeligt medlem af fakultetet. Han var altid i nærheden, havde altid tid til at høre på en vens bekymringer eller til at række en hjælpende hånd til løsning af et problem – akademisk eller personligt – han var rådgiver, leder og ven.

Vent til jeg fortæller professoren om dette. Mon han så ikke bliver nødt til at revidere sin opfattelse af den store T. J. Rayfield!

Professor Delby var den, der havde givet bolden op til denne konkurrence mellem Bob og Larry. Ikke alene havde han skrevet deres navne øverst på listen over emner, men han havde også gjort alt for at overbevise dem

begge om, at muligheden for en videreuddannelse hos Rayfield var værd at stræbe efter.

„Det er alle tiders chance," havde han sagt. Og ingen havde fulgt disse to drenges fremskridt gennem de forskellige interviewer med større interesse end den gamle professor. Han hjalp dem begge, uden at favorisere nogen af dem, og han håbede blot, at en af „hans drenge" ville få stillingen.

Bob sukkede, vendte sig bort fra vinduet og gik over til skrivebordet, som næsten var tomt. Der lå blot nogle ark papir og to sylespidse, gule blyanter på det. Da han havde sat sig, tog han sin egen kuglepen frem, og forbitret begyndte han at tegne krusseduller på papiret.

At tabe på dette tidspunkt ville være hårdt, sagde han til sig selv. Indtil nu har jeg ikke været klar over, hvor meget jeg ønskede at vinde. Nå, men det er da altid en trøst at vide, at jeg vil tabe til den bedste mand. Gode gamle Larry. Hvor vil det pine ham at få at vide, at han skal pille mig fra hinanden til gavn for firmaet Rayfield's opbyggelse.

Bob rev arket med sine krusseduller af blokken, krøllede det sammen og smed det i papirkurven. Til sidst begyndte han at skrive.

Den nydelige sekretær med det evindelige smil kom ind for at hente hans vurdering, og kort efter blev Bob ført ind i hr. Rayfields rummelige privatkontor.

I næsten samme øjeblik trådte Larry Clawson ind. Ingen af dem sagde noget, men et kort øjeblik mødtes deres øjne. Så gik Larry tværs over gulvet og tog plads ved siden af sin rival på den lange lædersofa.

I mellemtiden var hr. Rayfield opslugt af papirarbejde ved det store skrivebord. Bob undrede sig over, at han gad indkalde dem begge. Ville det ikke have været nok at underrette vinderen, og så lade den anden gå sin vej?

„Jeg tror, at det vil være bedst at læse disse højt", sagde hr. Rayfield, idet han så op uden at fortrække en mine. „Denne her er den korteste."

Bob flyttede sig uroligt på stolen, og en dyb rødmen bredte sig over hans kinder, da han hørte det oplæst, som han selv lige havde skrevet:

„Jeg er blevet bedt om at give en negativ vurdering af Larry Clawson, der, ligesom jeg selv, ansøger om en stilling hos T. J. Rayfield & Co.

Hvis det havde været et spørgsmål om Larry's positive sider, ville det være mig en fornøjelse at besvare det, for gennem et langt venskab har jeg lært ham godt at kende, lært at påskønne hans mange dyder og egenskaber og at beundre hans karakter.

Nu kappes vi tilfældigvis om at få det samme job. Men Larry og jeg er ikke kun bekendte. Vi er venner, og som hans ven ville jeg aldrig endog forsøge at beskrive hans negative sider.

Jeg er klar over, at jeg ved ikke at udføre opgaven, har udelukket mig selv fra yderligere chancer. Dette beklager jeg meget. Men min beklagelse ville være langt større, hvis jeg vandt og vidste, at min succes var baseret på en af mine udtalelser, der eventuelt kunne opfattes som en forklejnelse af en ven."

Idet hr. Rayfield lod papiret falde ned på bordet, bemærkede han tørt: „Det var det. Det er underskrevet: ‚Ærbødigst, Robert Bridges'."

Dyb stilhed fyldte kontoret. Direktøren tog det andet stykke papir. „Hør så dette her," sagde han. Det mærkelige ved det er . . . nå ja, det vil være indlysende, når man hører det."

Endnu engang læste han højt. Det „bemærkelsesværdige" i Larry Clawsons redegørelse var næsten indlysende med det samme: på nær et lidt andet ordvalg, var den faktisk en kopi af Bobs redegørelse.

Begge havde forkastet opgaven. Deres grunde var de samme, og begge havde anerkendt den kendsgerning, at ved at lade være med at beskrive sin konkurrents negative sider, ville de automatisk blive udelukket fra stillingen.

„Folk, som ikke vidste, hvor godt vi har holdt jer to adskilt, ville tro, at I havde arbejdet sammen om dette," sagde hr. Rayfield, idet han smilede svagt.

„På et punkt," fortsatte han tankefuldt, „har I begge haft en forkert formodning – nemlig med hensyn til jeres tro på, at udeladelsen af at nedvurdere den anden person ville resultere i diskvalifikation. Jeg hælder faktisk til den anskuelse, at en mand ikke kan betragtes som loyal, hvis man ikke kan regne med hans støtte til en ven, når det kniber."

Med fuldt overlæg gjorde direktøren en pause og rejste sig så fra sin stol.

„Den kendsgerning, at I begge afslog at sælge jeres ven for derved at forbedre jeres egne muligheder," sluttede han, „bestyrker mig i min tro på, at firmaet vil gøre ret i at ansætte jer begge."

Senere, da de to direktører in spe var ved at gå, bemærkede hr. Rayfield: „Det ville ikke have forbavset mig, hvis I havde sluttet jeres redegørelse med det citat, som professor Delby altid kommer med: „Når Zenon blev spurgt om, hvad en ven er, svarede han ‚Mit andet jeg'."

Bob og Larry udvekslede forbavsede blikke, og Bob sagde: „Jeg vidste ikke, at De også kendte det, hr. Rayfield."

„Selvfølgelig," lo den midaldrende direktør. „Ser I, jeg har også været en af ‚Delby's drenge'." O

Voksne – og det, der kaldes at lære

AF HAROLD GLEN CLARK

I år vil millioner af voksne verden over vende tilbage til skolen for at få en eller anden form for uddannelse.

Alle, der vender tilbage til skolen, vil være interessante mennesker. Mange gør det, fordi de har et stærkt ønske om at bekæmpe deres uvidenhed og få deres livs ørken til at „blomstre som en rose". Der vil også være de videbegærlige, der motiveres af ren og skær undren over de oceaner af kundskab, som ligger foran dem.

Som elever har de følgende fælles: for det første vil hver have en umiddelbar lyst til kundskab, som de ønsker at tilfredsstille eller et umiddelbart problem, som de ønsker at løse; for det andet går enhver frivilligt i skole igen; og for det tredie vil hver medbringe en vis baggrund af erfaring.

De vil være forventningsfyldte elever, men de uddanner sig ikke kun for at få et fint diplom. Befriet for det almindelige karaktersystems rædsler, vil de finde stor glæde i at opdage nye ting, at lære, at blive undervist.

Denne usædvanlige store interesse for undervisning hele livet skyldes delvis den store kundskabseksplosion, der er sket i den senere tid. Teknisk viden strømmer i dag ud så hurtigt og overvældende, at det er blevet svært at kunne anse sig selv for uddannet. Mange af de bedste

teorier er forældede før lærebøgerne når at blive skrevet, og planer er ligeså forældede endnu før de kommer af tegnebrættet. Denne tilstand fik admiral Hyman G. Rickover til at sige: „Civilisationen har nået det punkt, hvor de uudforskede områder ligger i éns eget sind. Den enkelte må besejre lærdommen ligesom man tidligere besejrede vildmarken."

Hvad betyder alt dette for en voksen Sidste Dages Hellig elev?

Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige kan glæde sig over den store arv, de har fået med hensyn til den undersøgende, opdagende og udforskende indstilling, som profeten Joseph Smith udviste. Herren belærte meget tidligt i Kirkens historie Joseph Smith og hans medarbejdere om, at de skulle undervise hinanden i rigets lærdomme. Han forventede, at medlemmerne tog initiativet til at undervise hinanden! Det må have været en spændende tid for den unge profet, da Herren fortalte ham, at hvis Kirkens medlemmer ville undervise hinanden flittigt, ville Hans nåde være hos dem. De ting, de underviste om i bønnens og fastens ånd, var „alle (de) ting, som tilhører Guds rige". Geologi, historie, musik, sprog, mennesker, kulturer og „nationernes krige og forviklinger", er nogle af de ting, der hører Guds rige til. (Se L & P 88:78–79).

Gennem Profeternes Skole og andre midler opnåede de Hellige visdom ved at tro og ved at studere de bedste bøger. Disse erfaringer blev spændende oplevelser, fordi Jesu Kristi Evangelium indeholdt vigtige begreber og ideer, som belyste det, der før kun havde været ord.

Det er en oplevelse at opdage og studere ideer som en kilde til livet og lyset, der levendegør og belyser ord, følelser, mennesker og ting. Ideer kan være lyset og livet. Og hvis de er lyset og livet, er de intelligens, som er Guds herlighed. Det er derfor intet under, at Joseph Smith betragtede sand lærdom som en stor oplevelse og et af de vigtigste mål at stræbe efter.

En af de første spændende oplevelser et medlem af Kirken har, er opdagelsen af at kende det gode fra det onde. Dette åbner vejen for et helt livs oplevelser i at anvende Hans ideer om godt og ondt.

Hvilke bøger er bedst at læse? Siden både det rigtige og det forkerte findes i verden, opstår spørgsmålet om, hvilken kundskab der fordømmes, og hvilken der frelser én. Hvordan er det muligt at blive ved med at lære og dog ikke komme til sandheden?

„En stor del af menneskehedens elendighed skyldes en forkert vurdering af tingenes værdi", siger præsident David O. McKay. At lære bliver da en stræben efter værdier. Der er spænding og glæde, når eleven opdager en stor sandhed, mod hvilken han kan vurdere begreber, der før ikke førte til noget. Med de store sandheder kan han opstille nøjagtige regler. Han værner om sandheden. Han forstår mere klart betydningen af Robert Frost's udtalelse, at „de fleste af de forandringer, man synes at se i sin levetid, skyldes de sandheder, der kommer og går i en uendelighed hele livet igennem." Han betragter det at lære som den proces, under hvilken menneskene hver især afgør, hvad der for dem er store ideer og problemer, og hvilken mening de vil have om dem. Og denne afgørelse sker på ideernes „marked", hvor eleven kan vælge det gode eller det onde. Man ved ikke, hvad hver især vil vælge. Denne usikkerhed er en velovervejet risiko løbet af menneskets Skaber. Kun på denne måde kan eleven sættes på prøve. Kun ved at lære, kan karakteren bygges.

En anden stor lærdomsoplevelse foreslås i læren fortolket af Joseph Smith, at „alt, hvad vi i dette liv opnår på intelligensens område skal følge med os i opstandelsen." (L & P 130:18) Sand lærdom er aldrig forgæves. Herren forklarer yderligere denne læresætning ved at sige, at hvis eleven, gennem flittigt studium og adlyden, opnår mere kundskab og intelligens end andre, vil han have flere fordele i den verden, som kommer. Med andre ord, hvis han lærer grundprincipperne og er intelligent nok til at anvende dem i sit liv, har han store fordele med hensyn til effektivitet, lykke og glæde i verden, fremfor den person, der intet gør for at opnå kundskab og intelligens.

„Det er umuligt for et menneske at blive frelst i uvidenhed," siger Profeten. (L & P 131:6) Den største uvidenhed er manglende kendskab til de frelsende principper – principper, som er sande i dag, i morgen og for altid. Intelligens vil, når den engang er opnået, følge eleven ind i evigheden. Når først en elev kender og lever op til den kundskab han har om begreber som frihed, tro, dåb, lydighed, opofrelse, pligt, myndighed, ægteskab, pagter, Kristi forsoning, tilgivelse, skabelsen, kærlighed og Gud, er han udrustet med magtens evige principper. Medens forholdene, hvorunder de kan anvendes, kan ændre sig, er selve principperne evige og åbner døren til ukendte eller skjulte ting. De råber vedvarende til ejeren om at blive anvendt, gennemarbejdet, kombineret og omarrangeret, for således at gøre evigheden og alle ting deri vedvarende, nye og interessante. Det er intet under, at Guds Søn sagde, at intet øje har set, ej heller noget øre hørt om de ting, som Gud har forberedt for ham, der lærer nok om Ham til at elske Ham og holde Hans befalinger.

Dette lærer os, at det ikke er nok kun at lære principperne. De må for altid anvendes i alle livets forhold. En forfatter har sagt: „Det er ikke nok at være på det rette spor – man vil blive løbet over ende, hvis man bare sidder der." Spændingen ved at lære holder aldrig op, når store principper skal opnås hele tiden under nye omstændighe-

der. Eleven lærer altid linie på linie, forskrift på forskrift, lidt her og lidt der. Der ville ikke være noget som hed en sløv Sidste Dages Hellig, hvis hver enkelt ville bruge tid på den store oplevelse det er at vende kundskab til visdom og større forståelse.

En af de mest spændende ting en ydmyg, trofast Sidste Dages Hellig elev kan opleve, er at opdage, at han ikke er begrænset til sine egne evner til at lære. Der er i virkeligheden vigtige ting, han aldrig ville have erfaret, hvis han havde været henvist til sine egne evner til at studere og lære. Han må til dette tillægge tro på Gud, den evige Fader og Hans Søn, Jesus Kristus. Tro er en form for at lære. Denne fremgangsmåde blev udarbejdet af Faderen selv, og den arbejder ved og gennem en kraftfuld lærer, medlem af Guddommen og kendt som Helligånden. „Og gennem den Helligånd kan I kende sandheden i alle ting." (Moroni 10:5) Kraften fra denne hellige Lærer kommer gennem tro og flittigt arbejde og ved håndspålæggelse af dem, der har den rette myndighed til det. Helligånden kan blive en konstant partner og lærer for ethvert medlem af Kirken. Det er ikke eleven, der leder Helligånden, men gennem ydmyghed og beskedenhed kan han blive vejledt af Helligånden.

Gennem Helligånden kan man finde ud af, hvad der er ens egne ydelser og hvad der er Helligåndens. Dette er en af de største oplevelser, man kan have, og det skaber den største motivation til at lære. Gennem Helligånden opnår den Sidste Dages Hellige elev følgende balance:

„Den, der kun følger videnskaben, kommer til en barriere, hvor han ikke kan se, hvad der ligger bagved. Den, der på baggrund af sin uddannelse kan forklare os, hvorfor vi lever og hvad vor mission er her, har pligt til at udtale sig med overbevisning i denne verden, hvor menneskene mere og mere kun tænker på sig selv. Formaninger skal revideres, ikke for at svække deres kraft, men for at øge den. Når dette sker, samt på grund af den vigtige og centrale kerne i tro, må videnskaben nødvendigvis tie. Men dens tavshed vil være en tavshed af ydmyghed, ikke af foragt. En tro kan være større end et faktum. En fanatisk tro vil vise sig at være utilstrækkelig i livets store øjeblikke ... Unge mennesker, der vil formulere den næste generations tanker, bør støtte sig til videnskaben, for den kan lære og inspirere én meget. Men de bør ikke støtte sig til den der, hvor den ikke rækker længere." (Dr. Vannevar Bush, „Science Pauses" **Fortune,** maj 1965)

Helligånden giver vejledning, formål samt balance i de oplevelser, det er at lære. Meget af det, der belæres om verden over i forbindelse med videreuddannelse, giver det indtryk, at tro på Gud og de såkaldte livets sandheder, latterliggør og stagnerer den frie tanke. Diskussion og forudsigelser er yndede redskaber, men elever lider alt for ofte af „analyse-lammelse". Og alt for meget af det, der bliver undervist om i videreuddannelse, medvirker til fortsat større usikkerhed. Derfor fyldes man med taknemmelighed ved tanken om, at man har Helligånden som lærer til at bekræfte, belyse og tydeliggøre det, som menneskelig kundskab ikke formår at give en forklaring på.

Herren lovede profeten Joseph Smith, at Han gennem Helligåndens gave ville give Kirkens trofaste elever en kundskab, „der ikke siden verdens begyndelse er blevet åbenbaret førend nu". Han sagde yderligere, at mennesket lige så godt kunne prøve på at „standse Missourifloden i dens løb ... som hindre den Almægtige i at udgyde kundskab fra himlen over de sidste dages helliges hoveder". (L & P 121:26, 33)

Spændende oplevelser venter de Sidste Dages Hellige, som virkelig ønsker at lære. O

Den sande lykke fører en tilbagetrukket tilværelse og er en fjende af pragt og larm. Den opstår først og fremmest ved at man finder fornøjelse i sit eget. Dernæst ved venskab og samtaler med en lille udvalgt venskabskreds. Lykken elsker ensomheden og hjemsøger derfor lunde og kilder, marker og enge. Kort sagt, den finder alt det, den begærer, i sig selv, og forstørres ikke, fordi den har vidner og tilskuere. Den falske lykke derimod elsker at være blandt masserne og tiltrække sig verdens øjne. Den har ikke nok i sin egen anerkendelse, men tilfredsstilles kun ved den beundring, den vækker hos andre. Den blomstrer ved hoffer og i slotte, teatre og forsamlinger og eksisterer kun, når den har tilskuere.

Joseph Addison
(1672-1719)

Den præsiderende biskop taler til ungdommen om tiende

AF BISKOP JOHN H. VANDENBERG

„Herrens er jorden og dens fylde, jorderig og de, som bor derpå;" (Salm. 24:1) Alt, hvad vi ejer eller håber at få, kommer som en velsignelse til os fra Gud. I Mormons Bog lærer kong Benjamin denne store lektie. Han spørger: „Thi se, er vi ikke alle betlere? Er vi ikke alle afhængige af det samme væsen, Gud selv, for al vor rigdom, både føde og klæder, guld og sølv og alle de rigdomme af enhver slags, som vi ejer?" (Mosiah 4:19) Som beboere på denne jord forlanger Herren en tiendedel af vore indtægter. Dette er tiende.

Tiende er en ældgammel lov. Vi læser, at kong Melkizedek, kongen af Salem kom til Abraham: „og velsignede ham med de ord: ‚Priset være Abram for Gud den Allerhøjeste, himmelens og jordens skaber, og priset være Gud den Allerhøjeste, der gav dine fjender i din hånd!' Og Abram gav ham tiende af galt." (1. Mosebog 14:19–20)

Da Jakob forlod sin fars hjem for at søge sig en hustru af sin mors familie i Haran, standsede han en aften og sluttede en pagt med Herren, idet han sagde: „Hvis Gud er med mig og vogter mig på den vej, jeg skal vandre, og giver mig brød at spise og klæder at iføre mig, og hvis

jeg kommer uskadt tilbage til min faders hus, så skal Herren være min Gud, og denne sten, som jeg har rejst som en støtte, skal være Guds hus, og af alt, hvad du giver mig, vil jeg give dig tiende!" (1. Mosebog 28:20–22)

I Malakias finder vi et spørgsmål og løftet om store velsignelser:

„Skal et menneske bedrage Gud? I bedrager mig jo! Og I spørger: ‚Hvorved har vi bedraget dig?' Med tienden og offerydelsen! I trues med forbandelse og bedrager dog mig, ja, alt folket gør det! Bring hele tienden til forrådshuset, så der kan være mad i mit hus; sæt mig på prøve dermed, siger Hærskarers Herre, om jeg da ikke åbner eder himmelens sluser og udøser velsignelse over eder i overmål." (Mal. 3:8–10)

I dag som i fordums tid har Herren givet sit folk loven om tiende. Præsident Joseph F. Smith siger: „Loven om tiende er en prøve for såvel folket som den enkelte for at bevise deres tro. Enhver, der ikke efterlever dette princip, skal kendes som en mand, der er ligegyldig over for Zions trivsel, som ignorerer sine pligter som medlem af Kirken, og som ikke gør noget for at fuldføre den gradvise fremgang for Guds Rige. Han yder intet, gor intet for at sprede Evangeliet til jordens folkeslag, og han nægter at gøre det, der ville gøre ham berettiget til at modtage Evangeliets ordinanser og velsignelser. (Gospel Doctrine, page 226)

Tiendeloven er givet som en velsignelse. Det er for at hjælpe Kirkens medlemmer med at overvinde selviskhed og lære lydighed, og det er en praktisk måde at opbygge Guds Rige på jorden. Gennem vore frivillige ydelser får vi mere forståelse for andres velfærd, og vi viser os loyale over for Kirken. Princippet om tiende er i sandhed en målestok for vor trofasthed. Ingen, der forsømmer at betale en ærlig tiende, kan forblive tro mod Gud. Det kræver tro frivilligt at betale tiende, at vi er villige til som dødelige at stræbe så højt. Loven om tiende giver lektioner, som enhver ung mand eller pige trænger til at lære, hvis han eller hun vil have fremgang og glæde i livet.

Tiende administreres til gavn for Kirken under inspiration af Kirkens Profet og Præsident. Bygning af Kirker bliver delvis finansieret gennem tiendefonds. Disse fonds bliver brugt til at understøtte Kirkens skoler, templer og religions-seminarer, at hjælpe de trængende og til missionærarbejdet.

Ethvert medlem af Kirken har ret til og pligt til at gå til biskoppen en gang om året for at kontrollere sin tiendebetaling. Det giver ham lejlighed til at fortælle, om han er fuld tiendebetaler eller ikke. Herren har sagt, at vi opnår velsignelser i livet ved lydighed mod forskellige love. Til dem, der er trofaste og ærlige i deres tiendebetaling, har Herren lovet velsignelser.

Under en stor hungersnød i det gamle Israel var en enke ved at samle brænde ved byporten til byen Zarepta. Elias, profeten, der lige var kommet til byen, kaldte på hende og sagde:

„Hent mig lidt vand i et kar, for at jeg kan drikke ... Tag også et stykke brød med til mig!"

Enken, der sikkert var bestyrtet over en sådan anmodning, udbrød: „Så sandt Herren din Gud lever, jeg ejer ikke brød, men kun en håndful mel i krukken og lidt olie i dunken; jeg var netop ved at sanke et par stykker brænde for at gå hjem og tillave det til mig og min søn; og når vi har spist det, må vi dø!"

Elias lovede hende, at hun skulle blive velsignet, hvis hun ville dele det, hun havde, med ham. Hun gjorde, som han bad hende om. Og hun og hendes hjem blev velsignet. Det viste sig, at denne kvinde elskede Herren og opfyldte sin pligt at følge profetens anvisninger, selv om det ville betyde, at hun måtte give alt hvad hun havde.

Hvordan ville vi handle under lignende omstændigheder? Ville vi give vort sidste stykke brød til Herrens profet? Denne kvinde gjorde det, og som et resultat af hendes lydighed, velsignede Herren hende. Fra den stund og til hungersnøden var ovre, blev melkrukken aldrig tom, fordi hun adlød Elias' ord. (1. Kongebog 17:20–12)

I en åbenbaring givet til profeten Joseph i Kirtland, Ohio, den 11. september 1831 siger Herren:

„Se, nu hedder det ‚i dag', (indtil Menneskesønnen kommer), og sandelig er dette en offerdag og en dag, på hvilken mit folk skal betale tiende; thi den, som har betalt tiende, skal ikke opbrændes, når Han kommer." (L & P 64:23)

Jeg kunne lide at bede hver eneste ung mand og kvinde om at læse og studere afsnit 119 i Lære og Pagter, som udtrykker vor pligt til at betale tiende – en åndelig prøve på vor kærlighed til Gud. O

Præsident Andre Anastasion som han så ud i 1942, og „Revenslau“, den britiske missions hovedkvarter under krigen. Hovedkvarteret lå i Balham i London.

ANDRE K. ANASTASION, SR.

Den Britiske Missions Overleven Under Anden Verdenskrig

I juli 1937 overværede præsident Heber J. Grant sammen med andre af Kirkens Generalautoriteter den britiske missions hundredårs-konference i Rochdale, Lancashire, og profeterede der, at „alle missionærerne fra Ziòn ville blive forflyttet fra de britiske øer“.

Den tredie september 1939 erklærede Storbritannien Tyskland krig. Efter en overenskomst mellem den britiske og den amerikanske regering, måtte alle amerikanske statsborgere, der ikke direkte var indblandet i krigen, forlade de britiske øer. Dette angik alle de amerikanske missionærer.

Ved slutningen af 1939 forlod omkring 130 missionærer England. For første gang i 102 år var den britiske mission uden en eneste missionær fra Zion, og præsident Grants profeti var gået i opfyldelse i løbet af to og et halvt år.

Mine to rådgivere, James P. Hill og James R. Cunningham og jeg, blev indsat af præsident Hugh B. Brown; den afgåede missionspræsident, før hans afrejse, til at drage omsorg for den britiske mission. Vor kaldelse blev be-

kræftet af et telegram fra Det Første Præsidentskab. Jeg helligede hele min tid for missionen.

Anden verdenskrig var snart over os med hele dens gru. London, som var hovedmålet, blev bombet både dag og nat, og ødelæggelse af liv og ejendom var enormt.

Men vi forblev sammen med de Hellige, og Herren velsignede os.

Vore problemer i missionen var i sandhed mange. Vi appellerede til vore 68 grene for at skaffe lokale missionærer, og ved slutningen af det første år havde vi cirka 400 i alderen fra 17 til 75 år. De ydede i gennemsnit 5 timers missionærarbejde om ugen ved at hjælpe grenene og ved at prædike Evangeliet. Vi havde også 12 britiske fuldtidsmissionærer. Parvis opholdt de sig 4 uger i hver gren, talte hver søndag ved nadvermøderne og flyttede så videre. På denne måde var vi i stand til at dække alle grenene i missionen.

Men behovet for fuldtidsmissionærer i krigsårene var stort. Ved en konference, der blev afholdt i Glasgow i det skotske distrikt, bemærkede jeg, da spørgsmålet om missionærer blev rejst ved det afsluttende møde, et ældre ægtepar og deres datter, der sad sammen på forreste række til højre for mig. Datteren brugte tegnsprog for at fortælle sine forældre, hvad der blev sagt.

Da mødet var forbi, henvendte den unge pige, Isabella McDonald, sig genert til mig og sagde: „Præsident, mine forældre er villige til at lade mig gå på mission, men vi har ingen midler til det."

„Søster McDonald", svarede jeg, „fortæl dine forældre, at jeg er taknemmelig for deres tilbud og for din tro på at blive missionær. Herren vil åbne en udvej for dig. Jeg vil være tilbage i London mandag aften og vil skrive til dig på tirsdag."

Ved mit skrivebord tirsdag morgen begyndte jeg at åbne de mange breve, der krævede min opmærksomhed. Et af dem lød således: „Kære præsident, jeg ønsker at betale for en missionær i seks måneder og vedlægger min første månedlige check." Brevet kom fra en britisk officer i hæren, medlem af Kirken, stationeret et eller andet sted i Frankrig. Jeg sendte skyndsomt et brev og checken til søster McDonald, som derefter udførte en god mission.

Efter at have fået en rejsetilladelse, tog jeg til Irland for at besøge distrikterne der. Den morgen, jeg nåede til Belfast, røg byen endnu efter et volsomt luftangreb. Flere gaders husrækker og butikker lå i ruiner. Befolkningen i byen var chokerede. Jeg tilbragte den uge med at besøge alle vore medlemmer.

Om søndagen holdt vi vor årlige distriktskonference i Belfast. Vi holdt møde om eftermiddagen på øverste etage i en fabriksbygning. Den lille forsamling på omkring 45 personer var flere end der ellers plejede at samles efter et så frygteligt luftangreb. Vi stod igen over for behovet for fuldtidsmissionærer, og jeg rejste mig op. Da jeg så til højre opdagede jeg søster Joan Taggart mellem de Hellige.

„Søster Taggart, jeg føler, at jeg må bede dig om at gå på mission, tror du, at du vil være villig til at give 6 måneder af din tid i Herrens tjeneste?"

Hun rejste sig op. „Præsident, jeg er villig til at gå, men jeg har ingen midler, min mor er enke og min eneste bror er i den britiske marine. Hans månedsløn er så lille, at både mor og jeg må arbejde."

„Søster Taggart, jeg er taknemmelig for dit tilbud. Jeg er ikke bekymret for pengene. Jeg ønsker at give dig et løfte, at Herren vil åbne en udvej, og du vil få de penge, der er nødvendig til din mission."

„Jeg er villig til at tage af sted."

Så så jeg mig til venstre. „Søster Banatyne", sagde jeg, „jeg føler, at jeg må bede dig om at gå på en kort mission. Er du villig til at hjælpe Kirken i disse krigstider?"

„Jeg er villig til at tage af sted, men som De ved, præsident, må alle vi 5 piger og vor bror arbejde for at forsørge vores mor, der er enke, og os selv."

„Herren vil velsigne dig og hjælpe dig, og vejen vil blive beredt."

Da vi sang slutningssangen, listede et spørgsmål sig ind i mine tanker. Hvor skulle pengene komme fra?

Efter sangen og slutningsbønnen kom et medlem fra Dublin gren hen til mig. „Præsident, jeg vil være lykkelig over at sørge for søster Taggart i 6 måneder." Medens hun var ved at skrive en check, stod der en broder ved bordet. „Jeg vil hjælpe søster Banatyne med at udføre sin mission."

Vort afsluttende møde blev afholdt i en anden bygning, og forsamlingen var langt større. Efter mødet talte en amerikansk officer til mig. „Præsident, det er lang tid siden, at jeg har kunnet glæde mig over i den grad at føle Herrens Ånd til stede. Vil de give mig en mulighed for at hjælpe endnu en missionær?" Hans støtte blev modtaget med taknemmelighed, og der blev kaldet endnu en missionær.

Betroet det økonomiske ansvar for den britiske mission fik jeg overladt en sum på ca. 200 pund Sterling (dengang 800 dollars) som missions-fond, med det råd, at passe godt på disse penge, „for du får måske ikke flere". Fra de månedlige rapporter, der blev indsendt, var tiende- og fasteofferbeløbene meget ofte mindre, end de beløb, der blev søgt om fra nogle grene, og jeg var konstant bekymret over, hvordan vi skulle klare vore økonomiske forpligtelser. Breve, sendt ud til grenspæsidentskaberne for at opmuntre medlemmerne til en mere trofast overholdelse af tiendeloven og fasteofferet, havde ikke hjulpet os, og jeg var bange for, at vor missions-reserve ikke ville række ret meget længere, skønt vi sparede på alle mulige måder.

Jeg ville nødigt skrive et brev til Kirkens hovedkontor om økonomisk hjælp, da jeg stadig huskede det råd, der var givet mig. Og at lukke nogle grene var utænkeligt.

„Der må være en anden udvej", tænkte jeg, „en bedre måde at løse vore økonomiske problemer på." Så huskede jeg Herrens råd: „Bed, og der skal blive dig givet, bank på og der skal blive lukket op . . ."

Jeg bad mere og mere til Herren om visdom. En dag efter at have fastet, fortalte jeg min kone, at det var min hensigt også at faste næste dag, da jeg havde så meget i mine tanker. Hun så meget bekymret på mig og sagde: „Du må hellere spise i morgen og faste i overmorgen."

Jeg fulgte min hustrus råd og fortsatte i 35 dage med at faste hver anden dag. Dette gjorde jeg i al ydmyghed uden anden grund end at søge Herrens bistand til at løse vor missions økonomiske situation.

Efter afslutning på mine fastedage og bønner, fortalte jeg mine rådgivere, at gennem disse 35 dage havde jeg ikke modtaget nogen inspiration om penge overhovedet – heller ikke angående tiende eller fasteoffer. Det eneste indtryk, der havde præget mine tanker og forblevet i mit sind, var angående nadveren, og jeg følte fortrøstning til, at der i denne hellige ordinanse i det gengivne Evangelium lå svaret og løsningen på vore finansielle problemer.

Før vor årlige distriktskonference holdt vi et tidligt nadver- og vidnesbyrdmøde, og igen følte jeg den samme inspiration og fortrøstning. Efter at brødet og vandet var velsignet og uddelt til os alle, mediterede jeg over, hvad vi havde gjort ved at deltage i nadveren. Vi havde bedt vor himmelske Fader om at velsigne brødet og vandet, og vi havde efter tur sluttet den pagt at påtage os Hans Søns navn, altid at huske Ham og holde de befalinger, Han havde givet os. Så spurgte jeg de tilstedeværende, om vi forstandigt og samvittighedsfuldt havde efterlevet de pagter, vi havde sluttet, eller om vi havde deltaget i nadveren som en formssag? Vi kom til den slutning, at svaret på dette kun kunne findes i hjertet og sindet af hver enkelt. Jeg mindede de tilstedeværende om Skriftens ord, at nadveren ville blive en forbandelse for dem, der deltog uværdigt deri, og foreslog, at hver gang vi deltog i nadveren, skulle vi stille, med bøjede hoveder, granske vor livsførelse og vore hjerter, så vi altid ville være sanddru over for vore pagter og hellige forpligtelser og udvise intelligent tro i vort arbejde og vore handlinger over for Herren, så vi kunne glæde os over Hans velsignelser.

„Ingen af os ønsker at bære falske vidnesbyrd. Bevidst eller ligegyldig undladelse af at betale ti procent til Herren eller af at efterleve Visdomsordet, eller af at overholde sabbatens ånd vil, efter min mening, udgøre et falsk vidnesbyrd for vort vedkommende. Man kan ikke deltage i nadveren og bære hellige vidnesbyrd over for Gud, at man vil følge Ham, og så tilsidesætte Hans råd", sagde jeg.

Jeg blev da inspireret til at give dette løfte: „Jeres tiende og offerydelse vil vende tilbage til jer hundredefold som jeres arv i Zion, når Herren kommer igen."

Den virkning, der blev opnået gennem min appel, var så stor, at nogle af vore medlemmer for en tid holdt op med at tage nadveren. De forstod. Men ikke længe efter erfarede vi med glæde, at de fleste af medlemmerne igen tog del i nadveren. Det blev tilrådet grenspræsidenterne ikke at udspørge dem, der stadig afholdt sig fra at deltage i nadveren, men vise dem kærlighed og venlighed og besøge dem ofte. Der blev lagt særlig vægt på, at de, der administrerede nadveren, skulle oplæse nadverbønnen med tydelig stemme og udtale hvert ord klart og bestemt, for det var en sag om et personligt vidnesbyrd og pagt mellem hver enkelt Sidste Dages Hellig og Herren.

De britiske Hellige tog opfordringen til hjertet, og der var beviser på udholdenhed i troen og anstrengelserne fra deres side. De månedlige rapporter var opløftende, og det blev ikke nødvendigt for mig at bede om finansiel støtte fra Kirkens hovedkontor.

Det varede næsten fire og et halvt år, før præsident Brown var i stand til at vende tilbage til England og overtage ansvaret for den britiske mission.

På det tidspunkt havde vi 78 grene og 14 distrikter under det lokale Præstedømmes ledelse. Over 500 lokale missionærer havde arbejdet under krigen. Tillige havde 105 britiske fuldtidsmissionærer udført et godt missionærarbejde. Nogle af dem havde givet af deres egne midler og arbejdet i seks måneder, andre i et år, mange i to år og én ældste arbejdede i tre og et halvt år. Missionærer og medlemmer bar vidnesbyrd om vidunderlige velsignelser og trosstyrkende oplevelser.

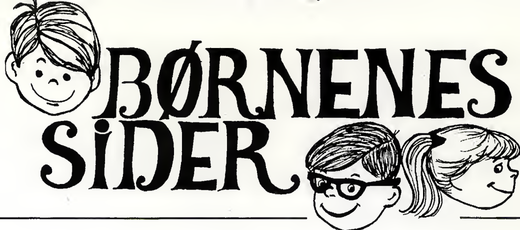
Den britiske mission blomstrede og gik fremad i krigsårene. Antallet af dåbshandlinger var næsten på højde med antallet før krigen. Og til sidst – da missionens regnskaber blev overgivet til præsident Brown, var der en beholdning på over 80 000 dollars i missionens fonds – et lille tegn henimod bygning af et tempel på de britiske øer, dengang (i 1944) kun et svagt håb.

(Fjorten år senere blev templet bygget i Surrey amt, det blev indviet den 7. september 1958 af præsident David O. McKay.)

Vi bad Herren om hjælp, og vi modtog intelligens – sandhedens lys – og vejledning om, på hvilken måde vi, gennem lydighed mod Hans befalinger, kunne løse vore egne og missionens problemer og overleve, med troen i behold, anden verdenskrigs rædsler. ○

Det er på tiden at lade den stakkels dydige mand i fred, fordi man bliver flov i munden blot ved ordet: et dydigt menneske; fordi man har forvandlet det dydige menneske til en hest, og der findes ikke en skribent, som ikke rider den og klør den med pisken og med alt, hvad han kan finde på, fordi de har plaget det dydige menneske så forskrækkeligt, at der nu ikke er en skygge af dyd i ham, fordi de hykler og laver fromme miner med det dydige menneske. Nej, det er på tide at spænde et slyngelagtigt menneske for.

Nikolaj Gogol
(1809-1852)

Sidste Dages Apostle

Ved hvert billede af apostlene er der et nummer. Det viser i hvilken rækkefølge, de blev udvalgt. Her er citeret nogle ting fra deres taler ved Generalkonferencen i april 1968. Hvert citat har et nummer. Hvis du ønsker at få at vide, hvem der sagde hvad, kan du blot sammenligne det nummer med nummeret, som står ved hvert billede.

„Må vi leve efter Hans lærdomme, må vi efterligne Hans eksempel, må vi følge i Hans fodspor mod det evige liv . . ." (12)

„Jeg ved, at Gud lever, at Han er den største magt i himlen og på jorden. Jeg bærer vidnesbyrd om Jesu Kristi guddommelighed, menneskehedens Frelser." (10)

„Enhver sand Guds tjener, som er sendt i Hans navn for at udføre de hellige ordinanser inden for Evangeliet, siger, at han ved og bærer vidnesbyrd om, at han har set . . ." (8)

„Kristi Evangelium er en lampe i vore hænder, som leder os ind på det rette spor." (6)

„Ingen mennesker kan vedblivende leve i frihed, medmindre deres regering er bygget på tro på Gud og på en eksisterende moralsk lov." (4)

„Lyt til lederne af denne Kirke og følg deres fodspor i oprigtighed, hvis du ønsker at lære, ikke kun ved at studere men også ved at tro." (2)

„Jeg håber ikke, at nogen af de tilstedeværende mænd og kvinder nogensinde vil glemme vor Profets vidnesbyrd." (11)

„Bøn er noget, der ydmyger sjælen." (1)

„Hav tro. Arbejd, studer og forbered dig." (9)

„Gud skænker mennesket omvendelse og giver til os, som bærer dette vidnesbyrd, styrke til at leve op til vort ansvar." (7)

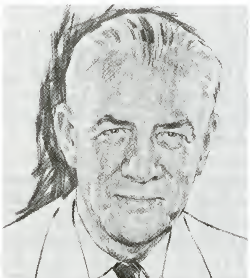
„Herren vil velsigne alle dem der elsker og efterlever Hans bud." (3)

„Hvad enten vi er villige til at indrømme det eller ej, er vort største behov det at vende os mod Gud." (5)

Da Frelseren levede på jorden, kaldte Han tolv mænd som apostle. Her er billeder af de tolv mænd, som er blevet kaldt til at være Hans apostle i dag. Ved du hvem de er? Kan du skrive deres navne under hvert billede?

1

2

5

6

9

10

3

4

7

8

11

12

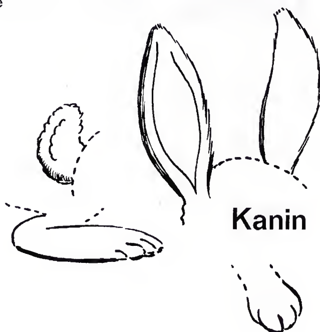
Det er sjovt at tegne

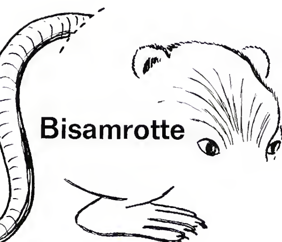
AF ROBERTA L. FAIRALL

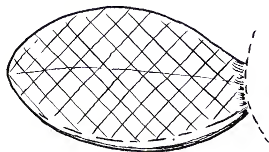

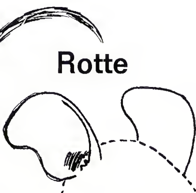
Du kan tegne alle disse dyr, hvis du først tegner „pinde" – egernet. Tegn stregerne som vist på billedet: byg derefter disse op, så billedet bliver færdigt. Byt derefter om på detaljerne, såsom halerne, ørerne eller fødderne som det er vist, for at tegne de andre dyr.

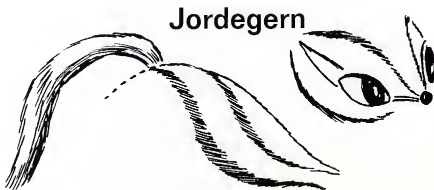
Anbring den færdige tegning på farvet karton, så har du en fin udstilling.

Hvad en bold er til!

AF SERENE S. DAVIS

En bold er til at kaste højt op i luften, når du er lykkelig og har lyst til at synge.

En lille bold er til at tage med dig overalt – puttet dybt, dybt ned i lommen.

En stor bold er til at lege med ved stranden; til at gemme dig bagved, når der kommer en kæmpebølge.

En bold er til for at din nye hundehvalp kan løbe efter den, når du kaster den tværs over græsplænen.

En rød og blå og gulstribet bold er til din bedste ven, når han har fødselsdag.

En bold, som piber med en blød, luftig klang, er til din nye lillebror eller søster.

En bold er til at trille med, ned ad den stejle bakke og lade alle dine venner løbe efter den.

En bold er til for at lave spektakel på en stenvæg eller en stille blød lyd når den rammer jorden.

En bold er til at lægge sig hen over på maven og rulle af sted og lege at man er en edderkop – eller en blæksprutte.

En bold er til at kaste højt op på taget og holde vejret, indtil den kommer rullende ned igen.

En hoppende bold er til at tælle ved – og til at synge sammen med.

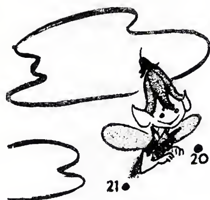
Og til at klappe med hænderne i takt – og bare kigge på, når den hopper op og ned – helt af sig selv.

Og når nogen ser bedrøvet ud, og slet ikke leger med noget som helst, så er bolden til for at få ham til at smile til dig og løbe efter bolden med dig og le og fnise,

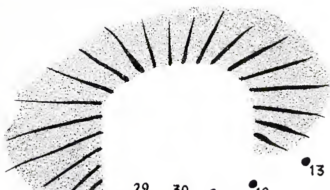
og blive din nye ven! Fordi det bedste af alt er, at en bold er til at deles om. O

Forbind prikkerne og find ud af, hvad det er, der sker.

FLORENCE PINNOCK

Mødres ansvar

Ingen i denne verden er fuldkommen; den daglige udfordring består derfor i at arbejde hen imod at blive en hel del bedre, end vi er nu. Opgaven som moder fylder hvert minut af vor dag. Men i denne opgave er der en mulighed for hver af os til at udvikle og forbedre os. De følgende punkter er rettet mod alle kvinder, som bærer betegnelsen „moder".

1. *Man glemmer, at hun er et selvstændigt menneske, et ganske specielt menneske, med sine egne rettigheder.*

En moder glemmer sommetider fuldstændigt sig selv i sin daglige kamp for at leve og virke for sin familie, så de helt glemmer hende. Man tager det for givet, at hun er der, man ser hende i virkeligheden ikke, man hører eller mærker hende heller ikke, man tager ikke hensyn til hende – hun bliver en vane for familien. Selve hendes udholdenhed gør, at man ikke bemærker hende; hendes villighed til at tjene gør hende usynlig. At leve og at yde er en dobbeltsporet vej. Hun bør ikke fratage familien det privilegium, det er at gøre noget for hende. Et menneske bliver mere respekteret, hvis det respekterer sig selv. Og en moder skal tage sig tid til at finde ud af sig selv og opretholde sin selvrespekt, for at føle sig som et selvstændigt væsen med egne rettigheder.

2. *Det glemmes, at hun er hustru.*

Der er nogle kvinder, som kun er hustruer, til deres første baby er født. Så tager moderinstinktet fuldstændig overhånd, og manden må – hvis hun i det hele taget skænker ham nogen opmærksomhed – være tilfreds med at blive moderligt behandlet. Når hun bærer sig sådan ad, begår hun en stor uretfærdighed mod sig selv, fordi dette at være sin mands hustru og hans elskede er en af livets største privilegier og glæder. En mand trænger lige så meget til sin hustru, som børn trænger til en moder, og en kvinde kan udmærket være begge dele.

3. *Børnene hænger for meget i deres mors skørter.*

Visse kvinder binder knuderne for hårdt, så børnenes liv bliver en fortsættelse af deres eget. En kvindes opgave er at pleje dem, ikke at kvæle sine børn.

4. *Hun skal leve for sine børn, i stedet for at leve med sine børn.*

Forældre ejer ikke deres sønner og døtre; disse børn har de kun fået som lån af vor himmelske Fader for en meget kort tid. Det er en kvindes mulighed og pligt at vejlede og undervise sine børn om, hvorledes de skal blive store og stærke. Hver dag lærer hun dem skridt for skridt at gå; hun kan ikke gå for dem. Fra det øjeblik et barn bliver født, er det modernes opgave at hjælpe dem at blive selvstændige, ærlige, venlige voksne mennesker, som i deres eget liv er rede til at begynde denne familiecirkel om igen. Når den kommer, trækker moderen vejret dybt, læner sig tilbage og glæder sig over sine børn og børnebørn.

5. *Man forventer sommetider for meget af et barn; det er ikke en miniature-voksen.*

Man bør ikke forvente af et barn, at det skal opføre sig som en voksen. Erfaringerne påvirker handlingerne, og efterhånden som et barn høster sine erfaringer, kan man kun forvente, at det handler i overensstemmelse med sin alder. Et barn kan miste al tillid til sig selv, hvis dets moder ustandseligt forventer det umulige.

6. *Når moderen bliver alt for optaget uden for hjemmet.*

Når en moder bliver alt for stærkt engageret uden for hjemmet, må hun betale det dyrt. Børn har behov for den tryghed, det giver, når moderen hele tiden tager sig af dem. Denne følelse af familie-enhed og tryghed får de i direkte forhold til det mål af opmærksomhed, betænksomhed og kærlighed, en moder giver sin familie. Hvis en moder breder sig over for meget, kan det give ulykkelige resultater.

7. *Hvis man ikke afsætter tydelige fodspor, som børnene kan følge.*

En moders eksempel har stor magt. Hvorledes hun handler og reagerer, kaster en varig skygge over hendes børn. De behøver, at man opstiller et bestemt mønster for dem. Som moder, så barn: Hvilket ansvar en moder har!

8. *Hvis hun ikke lærer sine børn at blive „ladies" og „gentlemen".*

Venlighed, ynde, høflighed, belevenhed og kultur må stråle ud fra moderen, hvis hendes børn skal kunne lære at opføre sig som velopdragne mænd og kvinder. Hvis en moder til enhver tid er en „dame", vil hendes datter også blive en dame; hendes sønner vil lære, hvorledes man behandler en dame og vil altid være „gentlemen".

(Forts. på side 260)

SØNDAGSSKOLE

REX D. PINEGAR

Planlæg din Lektiepræsentation

1. del

Som lærer i Kirken burde du være fuldstændig klar over dit store ansvar og vedblivende søge Herrens hjælp til at møde den udfordring, det er at undervise i Evangeliet. De følgende forslag kan være en hjælp til din inspiration og dit vidnesbyrd.

Vejledning for planlægning.

1. *Afsæt en bestemt tid og find et bestemt sted*, hvor du kan planlægge din lektie. Sørg for at have dit materiale bekvemt for hånden – Standardværkerne, lektiehæfter, lærervejledning, Den danske Stjerne, papir og blyant.
2. *Husk at bede.* Begynd din planlægning med at konsultere Mester-planlæggeren. Det er Hans Evangelium, du lærer Hans børn. Bøn om hjælp til at planlægge og præsentere lektiematerialet er altid en forudsætning for at kunne undervise med Ånden.
3. *Nedskriv hovedpunktet.* Hovedpunktet er den grundvold, som undervisningen i lektien gives ud fra. Det, at hæfte lektien på *ét hovedpunkt,* giver den en synsvinkel – et focus – og sørger for, at både lærer og elev bliver på det samme spor. Under *hovedpunktet* kan du så skrive de underpunkter, der skal undervises i. Dette skaber omridset af din lektie.
   For at bestemme *hovedpunktet* bør du læse lektiematerialet igennem, samt bede. Tænk på det egentlige formål med lektien. Find de største evangeliske læresætninger eller principper, som skal indpodes i eleverne og *skriv dem ned*.
4. *Bestem lektieformålet.* Lektieformålet er den måde, hvorpå en elev reagerer, når han forstår *hovedpunktet.* Læs lektiematerialet endnu en gang, Tænk denne gang på de mulige måder, hvorpå hver elev vil reagere overfor sin forståelse af *hovedpunktet.* Spørg dig selv: „Hvad kan eleven gøre for at vise, at han kan efterleve dette evangeliske princip?" Husk formålet er at få eleven til at gøre noget *med* eller *ved* det, han har forstået. *Nedskriv dine lektieformål.*
5. *Planlæg belærende aktiviteter.* Efter at have bestemt lektieformålene besvar da følgende:

a) *Fremvisning.* Hvad kan jeg gøre for at *vise* hovedpunktet for eleverne? (Se punktet om lærer-hjælpemidler her i artiklen).

b) *Diskussion.* Hvad kan jeg gøre for at få eleverne til at *diskutere hovedpunktet* (1) med hinanden og (2) med mig?

c) *Anvendelse.* Hvad kan jeg gøre for at få hver elev til at *anvende hovedpunktet* (1) i klassen og (2) efter klassen?

Nedskriv herefter dine belærende aktiviteter.

få eleverne til at gøre for at (1) anvende dagens *hovedpunkt* (aktivitet) eller (2) forberede sig på næste uges lektie (studere, aktivitet)?"

Nedskriv de opgaver, der skal gives til hver elev.

8. *Find lærer-hjælpemidler.* Efter at have læst lektiens indhold anden gang kan du bestemme, hvilken slags hjælpemidler der behøves for effektivt at illustrere *hovedpunktet* samt dets underpunkter eller til at stimulere klassen til at diskutere hovedpunktet og dets underpunkter.

6. *Vurdering.* Det er nødvendigt for eleven at vide, hvornår han har opfyldt lektiens krav, og ligeledes hvornår og om han har lært, hvad du har præsenteret for ham. Spørg dig selv: „Hvordan kan jeg finde ud af, om eleven har fattet *hovedpunktet* eller ej?" Sådan en vurdering kan gennemføres i klassen ved hjælp af en prøve – mundtlig eller skriftlig – ved at gennemgå eventuelle skriftsteder eller ved at få eleverne til at nedskrive spørgsmål baseret på lektien etc. Uden for klasseperioden kan eleverne indbydes til at vurdere deres anvendelse af dagens *hovedpunkt* gennem brugen af et skema, ved at udføre en særlig gerning eller ved at forberede sig på at rapportere om fremgang i næste klasseperiode.

Vælg et middel til vurdering og nedskriv det.

7. *Uddel opgaver.* En passende opgave får eleverne impliceret i at *efterleve* de evangeliske principper, der undervises i. Du kan spørge dig selv: „Hvad kan jeg

Forslag til hjælpemidler:

a) Billeder, dokumentaroptagelser, diagrammer, lysbilleder, film etc.

b) Grammofonplader, båndoptagelser, taler af medlemmer af klassen etc.

c) Mennesker, hvis livsoplevelser demonstrerer de positive sider eller aspekter ved at efterleve de evangeliske principper, der undervises i. Husk at tænke på, om eleverne vil reagere gunstigt over for vedkommende person.

Fremstil eller anskaf hjælpemidlerne. Undersøg Den danske Stjerne og andre af Kirkens blade, kontakt specialisten i undervisningsmateriel eller wardets bibliotekar.
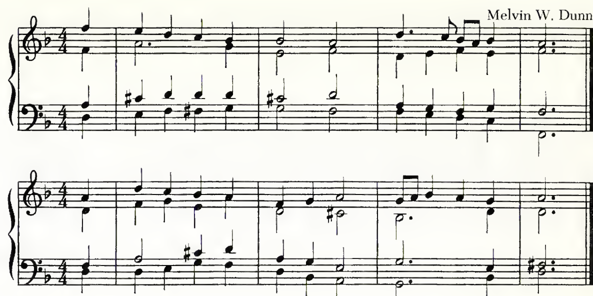
Punkterne 3 til 7 er vigtige bestanddele for at få succes med planlægningen. Du vil finde større tilfredsstillelse ved din lektiepræsentation, når du har disse punkter inkluderet i din planlægning. O

NADVERVERS FOR AUGUST
Senior Søndagsskole

„. . . Ingen kan komme ind i Guds rige, hvis ikke han bliver født af vand og Ånd." (Johannes 3:5)

Junior Søndagsskolen

„. . . Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet." (1 Nephi 3:7) ○

Fællesrecitation, den 7. september 1969

De to skriftsteder bør læres udenad i løbet af august af eleverne i kursus 9 og 13. Hver klasse reciterer et skriftsted ved søndagsskolens forprogram fastesøndag.

Kursus 9

(I dette skriftsted forsikrer Jesus os om, at gennem tro kan vi modtage de ting vi, beder om i vore bønner.)

„Alt, hvad I beder om i jeres bøn, det skal I få, hvis I tror." (Mattæus 21:22)

Kursus 13

(I dette skriftsted fortæller Paulus os den glædelige nyhed, at ligesom Adam bragte døden over mennesket, har vi nu gennem Kristi soning sikkerhed for at opstå fra graven.)

„Thi ligesom alle dør i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus." (1. Kor. 15:22)

(Forts. fra side 257)

9. *Hvis hun mister sin sans for humor.*

En moder er hjemmets ligevægtsmåler, man skal altid kunne mærke hendes gode humør. Under hverdagslivets travlhed kan der nemt udvikles en anspændthed, og en moder kan miste sin sans for humor. Hun er den, som skaber atmosfæren; solskin og munterhed bør udstråle fra hende, så livet ikke føles alt for tungt og glæden ved blot at leve ikke forsvinder.

10. *Når hun arbejder, til kræfterne er udtømt.*

Det er sandt, at en moders arbejde aldrig er slut; men en udslidt moder er næsten intet værd. „Slid og slæb" er ikke noget smukt udtryk, og hvis en moders livsførelse føles som slaveri, er det ikke godt. Sådanne ord som organisering, kærlighed, godt humør, humoristisk sans og sammenhold, fjerner dette „slid og slæb". Tænk over hvert af disse ord og prøv så på at anvende dem hver dag. Hvis man gør det, kan livet være smukt og en moder ganske vidunderlig. ○

Planlagt fysisk aktivitet i vor dagligdag er . .

En sundhedsregel, der lønner sig.

AF WILLIS D. WYNN

I Kirken ofrer vi med rette en hel del opmærksomhed på de skadelige virkninger ved tobak, alkohol og varme drikke. Men ofte lægger vi mindre mærke til andre sundhedsregler, der, hvis de bliver efterlevet, vil fremme vort åndelige og fysiske velvære.

Automatiseringen erstatter mange af de fysiske krav, der er forbundet med erhvervs-virksomhed, forretningsforpligtelser, fritidsinteresser og almindeligt husligt arbejde. I forbindelse med et forfald i motionsudfoldelserne blandt os, er der en stigning i de anspændelses-fremmende elementer i vort samfund.

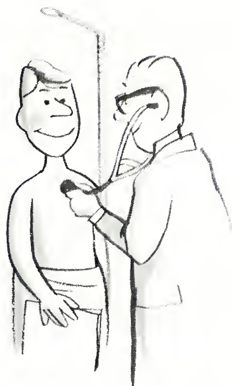
(1) En af Joseph Smiths venner oplyser, at Profeten i 1838, medens han studerede græsk og latin, „når han blev træt af at studere plejede at gå hen for at lege med børnene uden for huset for på den måde at give sig selv motion. Derefter ville han så vende tilbage til sine studier . . ."

Ældste William M. Allred siger, at han engang har hørt Profeten retfærdiggøre sig selv, fordi han legede med de unge, med følgende historie: „En bestemt profet sad i skyggen af et træ og underholdt sig selv, da en jæger med sin bue og pil kom forbi og irettesatte ham.

Profeten spurgte ham, om han holdt buen spændt hele tiden. Jægeren svarede, at det gjorde han ikke. Profeten spurgte ham hvorfor, og han svarede, at buen så ville miste sin spændstighed. Profeten svarede så, at det var på samme måde med hans sind, han ønskede ikke, at det skulle være anspændt hele tiden." (Fra Stories about Joseph Smith, the Prophet, samlet af Elwin F. Parry, The Deseret News Press, Salt Lake City, Utah, 1934, page 28, 29, 31.)

(2) (Page 28): Physical Activity and Your Heart, The American Heart Association, New York, N.Y.

I vore forsøg på at slippe for arbejde gennem automatisering, overser vi et vigtigt middel til at formindske anspændelserne – nemlig fysisk aktivitet. Vi har længe vidst, at fysisk aktivitet har en gavnlig virkning på det menneskelige legeme, men de problemer og krav, der stilles os i dag, burde få os til at tænke på denne viden, som en af sundhedsreglerne. (1)

At være fysisk i form

Vendingen „fysisk i form" kan betragtes fra adskillige synsvinkler. En person føler måske, at han er fysisk i form, hvis han er fri for sygdomme og har tilpasset sig efter de fysiske betingelser, der angår hans almindelige velvære.

Et mere fuldstændigt syn på det at være i form må foruden de ovennævnte kriterier – almindelig sundhedstilstand og velvære – også omfatte andre ting: de reserver, der sætter én i stand til at bevæge sig med vigør, det at udføre pligter og ansvar med begejstring og energi; det krydderi, der skal til for at leve op til selskabelige, samfundsmæssige og fritidsbetonede interesser, samt de fysiske og åndelige reserver, som nødsituationer kræver af os med mellemrum gennem vort liv. Det, at være i form er ingen gave, og det kommer heller ikke automatisk ved blot at afstå fra alkohol, tobak og varme drikke og ved at holde en passende diæt. Tværtimod kan det at være i form sammenlignes med ens religiøse overbevisning – der må

hele tiden arbejdes for sagen. Det opnås gennem regelmæssigt lægetilsyn, passende diæt, en forståelse af kroppens funktioner og regelmæssig fysisk aktivitet.

Forskellige slags øvelser

Eftersom helbredet er noget personligt, må de aktiviteter, der anbefales, være baseret på individuelle interesser og krav. Der findes adskillige øvelser, der kan anvendes til at opnå forskellige grader af „kondition".

1. *Modstands — eller isometriske øvelser:* Disse øvelser sætter en muskelgruppe op imod en anden muskelgruppe eller op imod en genstand, der yder modstand. Disse stillestående modstandsøvelser, der udføres i 6 til 10 sekunder, er passende til at udvikle musklerne. De kan opbygge en god fysik, men udført alene bidrager de kun lidt til at udvikle en god fysisk form.

2. *Isotoniske eller dimensionsøvelser:* Disse udfoldelser kræver bevægelse eller en række af bevægelser af led og muskler. Gymnastik uden redskaber, vægtløftning, at svinge en golfkølle samt ringspil er typiske isotoniske øvelser. De er værdifulde for udviklingen af styrke, bevægelighed, balance og koordinering og kan udvikle udholdenhed, hvis de bliver benyttet intenst gennem tilstrækkelig lang tid.

3. *Intensive eller krævende øvelser:* Øvelser, der kræver en voldsom energiudfoldelse i et kort tidsrum, er meget krævende for legemet og falder inden for denne kategoris rammer. Aktiviteter såsom sprint i svømning, løb eller cykelløb er typiske intensive aktiviteter. På grund af kravene til legemet, er disse aktiviteter forbeholdt de personer, der er i en god kondition.

4. *Udholdenhedsøvelser eller „aerobics":* Disse øvelser styrker blodomløbet og fører til den kondition, som de fleste voksne rent fysisk skulle stræbe efter at opnå. Traveture, svømning, skiløb, cykling, håndbold og golf er eksempler på øvelser, der, hvis de begynder gradvist og regelmæssigt udføres gennem et bestemt tidsrum, opbygger udholdenhed og fremmer det fysiske velvære.

Virkningerne af et træningsprogram

Hvad er belønningen for at være i fysisk form? „The American Heart Association" foreslår:

Personer, der udfører legemligt arbejde, er tilbøjelige til at have færre hjerteanfald end dem, der har et stillesiddende arbejde. Hvis disse førstnævnte personer får et hjerteanfald, har anfaldene en tilbøjelighed til at vise sig på et senere tidspunkt i livet og være mindre alvorlige . . .

Regelmæssige øvelser bringer øjeblikkelige resultater, og de nedsætter tilmed risikoen for hjerteanfald. Blodets cirkulation forbedres gennem hele dit legeme. Lunger, hjerte og andre organer og muskler arbejder sammen på en mere effektiv måde. Du kan udføre mere og bliver ikke så let træt. Du får mere smag på tilværelsen, større modstandsdygtighed over for stress og anspændelser. Fysisk aktivitet sørger for en god afladning af opbygget anspændthed og hjælper dig til at slappe af under hvile og søvn.

Det er lettere at holde din vægt på det normale. Det, at bære på overvægt, øger risikoen for et hjerteanfald.

Dit udseende bliver forbedret gennem en bedre holdning og en spændstigere figur. (2)

Forskningsresultater foretaget af læger, fysiologer, hjertespecialister og psykologer bliver ved med at pege på den kendsgerning, at personer, der er engageret i regelmæssige øvelser, vil være aktive i længere tid, mere modstandsdygtige over for nedbrydende sygdomme, mindre anspændte og bekymrede og mere produktive i deres daglige gerning.

Hvordan man begynder

Følg disse vigtige trin når du skal begynde dit konditionsprogram:

1. *Få en lægeundersøgelse og diskutér din plan med din læge.* Få hans meninger, råd og mulige advarsler med på vejen. (En årlig lægeundersøgelse burde være én af dine personlige sundhedsregler.)

2. *Opbyg en plan og et mål.* Der er mange øvelsesprogrammer tilpasset alle aldre og interesser.

3. *Bestem din øvelses-tidstabel* – minimum er 3 dage om ugen – og byg så gradvist din tidstabel op til fra 30 til 60 minutter dagligt.

4. *Begynd langsomt og byg gradvist op* for at undgå overdreven stivhed eller skader. Det har krævet adskillige år at bringe dig i din nuværende tilstand. Brug nogle måneder til at komme i form igen.

5. *Stå fast.* Indse at det vil kræve tid og anstrengelser, for at du kan nå dit mål. Undgå pjatten og at skyde genveje.

6. *Find behagelige fritidsadspredelser.* Udelukkende „træning" kan være et slid.

7. *Bliv ved.* Resultaterne er anstrengelserne værd.

8. *Planlæg øvelser, der involverer hele familien* – spadsereture, udflugter, skiløb, svømning, bowling og havearbejde.

Fysisk aktivitet vil forøge værdien af opfyldelsen af det løfte, som Visdomsordet giver os, nemlig at vi vil blive i stand til at „løbe og ikke blive trætte, og gå og ikke blive matte". ○

Lege og legemsøvelser skal udgøre en del af undervisningen: løb, brydning, musik, dans, jagt og ridning. Jeg vil, at god ydre optræden og evnen til at omgås mennesker og til at føre sig skal udvikles side om side med sjælen. Det er ikke den sjæl, man opdrager, det er heller ikke et legeme, det er et menneske; de to ting må ikke skilles ad.

Montaigne
(1533-1592)

Man finder venner i GUF

„Søg, så skal I finde," sagde Herren. Hvis man søger en ven, vil denne ven bestemt kunne findes i GUF. Standarder og idealer som trofasthed, loyalitet, kærlighed, skabende evner o. s. v. bliver opretholdt af GUF-medlemmerne. GUF sørger for ugentlige sammenkomster, som kulminerer i evige venskaber.

Profeten Joseph Smith sagde i et budskab, som er skrevet på forsatsbladet af mange udgaver af missionærhåndbogen: „Gå omkring i al ydmyghed, i nøgternhed og prædik om Jesus Kristus og Hans korsfæstelse, ikke for at strides med andre på grund af deres tro eller religionssystem, men for at stræbe efter en fast kurs. Dette giver jeg som en befaling, og de, som ikke følger den, vil nedkalde forbandelse over deres hoveder, mens de, som følger den, altid vil være fyldt med Helligånden. Dette udtaler jeg som en profeti."

Det kan siges, at GUF er et af midlerne, hvorved denne profeti er opfyldt, for GUF-programmet er åbent for alle ikke-medlemmer såvel som medlemmer, ikke for at strides med andre på grund af deres tro eller religionssystem, men for at stræbe efter en fast kurs i ydmyghed og nøgternhed og prædike om Jesus Kristus og Hans korsfæstelse gennem dagligt anvendte evangeliske principper i alle livets forhold. I GUF kan unge mænd og kvinder fra forskellige trosretninger deltage i belønningsprogrammerne uden at komme i konflikt med deres religion. Dette giver mænd og kvinder af verden lejlighed til at søge og finde kammeratskab mellem de, hvis tanker og legemer er rene og klare. Udvendig bærer ansigterne de smil og den glans af ungdom, som kun kommer ved indre glæde og rene tanker.

I GUF erklærer unge 16–17 årige piger deres troskab mod lauerbærkransen ... „Jeg, en L-pige, som står på tærskelen til livet, ser foran mig store skatte, som jeg har lov til at søge ..."

Bikubepigerne, de 12–13 årige, gentager i forening, men opfylder hver især ordene ... „Jeg vil ære kvindeligheden."

MIA Maid-pigerne, i alderen fra 14–16 år, har som symbol rosens renhed og anvender det i deres daglige liv.

Gleanerpigerne fra 18–25 år går fremad for at sanke alt, som er ærligt, sandfærdigt, kysk og velgørende.

Vanguarddrengene, i alderen fra 12–13 år, udfordrer sig selv til en række opgaver ved at sige ... „På min ære vil jeg ... vil jeg ... vil jeg ..." og han gør det.

E-mændene fra 14–18 år stræber efter at erobre og udforske nye områder inden for lederskab og godt kammeratskab.

M-mændene giver dette løfte: „For at mit liv må være til størst gavn for menneskeheden, aflægger jeg et alvorligt løfte om at gøre mit bedste for at holde mig selv ren, aktivt modkæmpe uret, være et eksempel i beskedenhed og mandighed og være i besiddelse af en god sportsånd."

De, der holder fast ved de ovennævnte løfter og leveregler, har uhyre muligheder inden for rækkevidde for at opbygge evige venskaber og nyde sit liv fuld af glæde og spændende oplevelser. Grundvolden til disse venskaber lægges i GUF. Det er i klasseværelset, gennem udførelsen af GUF-aktiviteter, at unge mennesker lærer at praktisere Evangeliets principper i dagliglivet. De søger, og de finder, blandt lærerne og kammeraterne, sande venner, og ved at gøre således og efterleve disse ting „vidner de om Jesus Kristus". ○

Myndighed? Til hvad?

Boldspillet var forbi, og to unge mænd stod og talte sammen, mens de ventede på, at der ville blive serveret forfriskninger. Det var en samtale, der var noget anderledes end det, man sædvanligvis hører.

„Præstedømmets myndighed? Hvad mener du? Jeg er blevet ordineret til præst, og jeg hjælper til med at velsigne nadveren," sagde den yngste, „men myndighed? Har jeg myndighed? Til hvad?"

Den ældste stod tankefuld, og han smilte forsigtigt, da han talte. „Det var på samme måde, jeg følte, før jeg tog på mission. Jeg forstod det ikke rigtigt. En dag kom en dame til mig med sit syge barn, så jeg kunne give det en velsignelse. Hun stolede på, at jeg ville gøre noget. Mig! Jeg bad inderligt for at få en følelse – en overbevisning om, at jeg kunne udføre noget med Herrens hjælp. Jeg indså, at hun selv kunne have bedt til vor himmelske Fader, men hun ønskede hjælp fra Præstedømmet. Så jeg lagde mine hænder på det lille barns hoved, og Herren helbredte ham. Siden det øjeblik vidste jeg, at Præstedømmet er myndighed. Det er ikke bare en anden betegnelse for spejder. Det betyder, at man er i stand til at gøre noget godt – de ganske særlige ting – i samarbejde med Gud. Han vil belønne os ekstra for vor indsats. Dette ved jeg nu, og det er af stor betydning, hvordan jeg lever mit liv."

Hvordan er det med dig og det Præstedømme, som DU holder? Har du tænkt over den forskel, det kan gøre i et liv? Her er nogle punkter, som du kan tænke over:

* Din ven er kommet alvorligt til skade ved en ulykke. Du er på stedet. Hvad kunne gu gøre?

* Dit sportshold er kommet ind i bussen, og I er parate til at starte turen til en anden by for at spille en kamp. Hvad kunne gu gøre?

* En pige på skolen er i elevrådet sammen med dig, og hun har vist interesse i at høre mere om Kirken. Hvad kunne du gøre?

* Din far er ikke medlem af Kirken, men din søster trænger til råd i en vigtig afgørelse. Hvad kunne du gøre? O

Menneskets onde hensigter

AF BISKOP JOHN H. VANDENBERG

Det er almindelig praksis i sportskredse at undersøge, hvor god det modsatte hold er, før man møder det i en kamp. Dette bliver gjort, for at finde ud af, hvilken strategi de fører, så man selv kan bygge et effektivt forsvar op, som kan forpurre modspillernes anstrengelser.

På en lignende måde har Herren i disse dage forsøgt at advare os mod dem, som går imod al retfærdighed. Han har advaret os i meget bestemte vendinger, at vi skal være på vagt over for „de onde hensigter, som er og vil være i rænkefulde menneskers hjerter i de sidste dage . . .". (Lære og Pagter 89:4)

Hovedformålet med disse sammensværgelser er magt over vort legeme og vor frihed. Satan har fra begyndelsen forsøgt at ødelægge Guds børns legemer og prøvet på at få magt over deres tanker og handlinger. Dette var hans motiv, da han i sin tid sammensværgede sig med Kain og fik ham til at slå sin broder ihjel, og i dag er hans motiver lige så onde. Han har listigt forsøgt at popularisere brugen af stoffer, som ødelægger legemet og gør sindet og kroppen til en slave af stoffet. Han har haft succes med mange. Millioner af mennesker ødelægger deres ånds tempel med tobak, spiritus og andre substanser, som fører til umoral og ødelæggelse.

I de sidste år har Satan taget en gammel praksis i brug, med hvilken han håber på ikke blot at kunne angribe kroppen, men også at røve menneskets frihed. Dette var en ondskabsfuldhed begået mod lande så sent som i forrige århundrede – den uforsvarlige brug af narkotika.

Omkring århundredeskiftet rapporterede kristne missionærer, at de havde fundet landsbyer, som var på grænsen til udslettelse på grund af opium. En besøgende, som gik ud til en af disse landsbyer, kunne finde sultende dyr, som var døden nær, bygningerne var helt forfaldne, og der var kun ganske lidt tegn på menneskeliv. Det er blevet rapporteret, at der alene i året 1897 blev indført 18.285 pund opium til Ceylon.

En anden nation, som også var berørt, var Indien. I 1899 blev der dyrket opium på ca. 2.256.000 m² jord, og det selv om Indien var og stadig er en nation, som sulter.

Kina var en anden nation, som var under åget af denne ødelæggende strategi. Mange familier var i det nittende århundrede i stor gæld, fordi fædrene var blevet vant til at indtage opium. Det var ikke usædvanligt for en mand at sælge sin hustru og sine døtre til at leve et liv i skam, så han fortsat kunne leve og få sin opium.

Tilbøjeligheden i Kina fortsatte således i tredie og fjerde generation, ja, selv til femte generation. Et barn, der var forfaldent, kunne således få krampetrækninger, hvis det ikke fik pustet opium i ansigtet hver sjette time.

Mennesker, som besøgte Kina i denne periode, kan således berette, at de ofte blev tiltalt af døende tiggere, som spurgte efter opium og ikke efter mad.

Vi kan se, at før i tiden har hele nationen været slaver, både i deres sind og i deres legemer, på grund af det uansvarlige brug af narkotika. I dag står vi ansigt til ansigt med en lignende situation, dog er denne onde hensigt nu blevet hyllet ind i et slør af forvrængede påstande. En del mennesker har sagt, at visse narkotika er gode. Dette er i virkeligheden en forvrængelse af sandheden. De har for eksempel sagt, at hallucinogene stoffer såsom lyserg-syrediætylamid (LSD) er „intelligens-udvidende" stoffer. I virkeligheden fratager de mennesket den mest værdifulde gave, han har – magten til at kontrollere og dirigere sit eget sind.

En ung mand prøvede, tilskyndet af sine venner, at tage LSD – bare for at prøve det. Han var blevet fortalt, at det ville være en vidunderlig oplevelse – han ville høre vidunderlig musik og se smukke farver. Hvad der ikke var blevet fortalt ham, var at det lige så ofte bliver en tragisk oplevelse. Dommeren fra Ventura amt i Californien, som havde med denne sag at gøre, sagde: „Mens han var under indflydelse af LSD, blev han fuldstændig vild og prøvede at myrde sine forældre. Deres skrig blev hørt af naboerne, som kom til, og det lykkedes dem at få den unge mand til at falde lidt til ro. I dag er han på et statshospital, og psykiateren siger, at man ikke regner med, at han vil få sin forstand tilbage. Han gik på universitetet og havde gode karakterer og anbefalinger, en fin, ung mand, og nu er hans liv ødelagt."

Videnskabsmændene siger, at det at tage LSD er en form for farmakologisk russisk roulette. Den største afskyelighed ved morfinmisbrug er, at den, der bruger det, overgiver sine tanker og handlinger til et „lystigt" kemisk stof.

Da man nu har fundet ud af, at LSD er årsag til fødselsdefekter og andre grusomheder, er nogle veget tilbage for åbenlyst at anbefale dette stof, og er begyndt at slå til lyd for de såkaldte uskyldige stoffer som marihuana. Dog er princippet igen det samme. Brugeren af marihuana overgiver sin frihed til et stof, som giver uoverskuelige, engang imellem voldelige konsekvenser. Lad os igen se på den strategi, som denne sammensværgelse bruger, når de tilbyder de såkaldte harmløse ting. Deres mål er at lede unge mennesker, skridt for skridt, til kraftigere stoffer som heroin, morfin og opium.

Det var tilfredsstillende at se resultatet af en undersøgelse, som for nylig blev foretaget af skolevæsenet i Salt Lake City. Undersøgelsen viste, at kun ganske få unge mennesker bliver narret af de sammensværgelser, som ønsker, at unge mennesker forurener deres legemer og opgiver deres frihed.

For Kirkens unge bør modtrækkets strategi være indlysende. Herren har sagt: „Ved I ikke, at I er Guds tempel, og Guds Ånd bor i jer? Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham; thi Guds tempel er helligt, og I er jo Hans tempel!" (1. Korinter 3:16-17)

Intet kan komme ind i menneskets sind uden tilladelse, for mennesket er sin egen herre. Mennesket har magt inden i sig selv til at kontrollere sin egen skæbne. Han behøver ingen erfaring, fordi han kan stole på Gud, som skabte ham, og som ved, hvad der er bedst for mennesket.

Vore legemer og vor kraft er nogle af vore mest kostbare gaver. Uden disse ting ville livet være uden værdi. Det er derfor, at Satan listigt prøver at lokke dem, han kan, til at hengive sig til disse giftstoffer. Derfor – som bærere af Præstedømmet og som unge kvinder i Kirken – hold på det, du ved er rigtigt. Afværg alt det, der vil besmitte din ånds tempel, eller som vil komme i vejen for din frihed. Ingen af jer må nogen sinde blive indfanget i disse lumske planer fra den onde, for du kender hans strategi, og du kan besejre ham ved altid at holde fast ved de råd, som du får af vor himmelske Fader og dine ledere. Ved at følge Evangeliets plan, kan du besejre enhver modstand i alle livets kampe. ○

Lad ikke dit hjerte blive stort på grund af din viden, men tal med de uvidende ligesom med de lærde.

Oldægyptisk

Thi det gode og brave menneskes gerning, set eller uset, varer bogstavelig talt evigt og kan ikke dø.

Er en ting intet, fordi morgenaviserne ikke har omtalt den? Eller kan et intet blive til et noget ved, at der snakkes nok så meget om det?

Langt bedre, rimeligvis, om ingen morgen- eller aftenavis omtalte det, om den højre hånd ikke vidste, hvad den venstre gjorde.

Thomas Carlyle
(1795-1881)

Fra Missionens Præsidentskab

Missionspræsidentskabets budskab for denne måned er en artikel fra Deseret News:

Familiebøn

At holde familiebøn er en højtidelig sædvane i mange sidste dages helliges hjem. Ja, lige fra Kirkens begyndelse har dens ledere rådet de hellige til at høste gavn af den mulighed de har for at forene deres tro i familiebøn.

Dette var et af de største og bedste midler, hvorigennem familier blev forenet, og hvor Kirkens medlemmer, mænd, kvinder og børn, kunne styrkes i troen og opmuntres trods besværlighed og forfølgelse. Vanskelige, ja, meget vanskelige tider står også for døren i dag. De er ganske vist af en hel anden beskaffenhed end dem, pionererne stilledes overfor, men de er hårde nok til at kræve tro og mod hos de familier, som nu står ansigt til ansigt med besværlighederne.

Familiebøn ledsaget af tro — husk, tro uden gerninger er død — er en vidunderlig løsning på den nuværende tids vanskeligheder og er en styrke, som gør én i stand til at møde ulykker, sygdom og fattigdom. Der bør lægges megen vægt på familiebøn, hvor alle familiens medlemmer knæler ned i ydmyghed og forener sig i tro på at modtage Herrens velsignelser.

Kirkens ledere har ofte udtalt deres bestemte meninger med hensyn til familiebøn. Brigham Young sagde engang:

„Når du står op om morgenen, bør du — inden du tager en mundfuld at spise — kalde din hustru og dine børn sammen, bøje jer ned for Herren og bede Ham tilgive jer jeres synder og fejl og bede Ham beskytte jer gennem dagen, bede Ham bevare jer fra al fristelse og alt ondt, og lede jeres skridt på den rette vej, således at I denne dag må gøre noget, som kan gavne Guds Rige her på jorden."

Ved en anden lejlighed sagde han: „En fader — familiens overhoved — bør aldrig undlade at kalde sin familie sammen og overlade og hellige sig selv og dem til Hærskarernes Herre og bede om den Helligånds vejledning gennem dagen. Om vi gør dette hver dag, vil den sidste dag her på jorden være en forberedelse til den glæde, som kommer i en højere herlighed."

En af Kirkens præsidenter, Joseph F. Smith, sagde om dette emne: „Familiebønner og lønkammerbønner bør holdes, ikke blot for derigennem at holde Guds befalinger, men for at modtage de velsignelser, som følger familiebøn."

Mange har båret vidnesbyrd om disse velsignelser. De sidste dages helliges familier burde ikke forsømme denne vigtige og betydningsfulde anledning. De burde søge Herren både som familie, som enkeltpersoner og som en Kirke. Det er af lige så stor betydning for familien at modtage beskyttelse og guddommelig vejledning, som det er for den enkelte at modtage disse velsignelser.

Missionspræsidentskabet

Distriktskonferencen i Nordjylland distrikt

Den 17. og 18. maj afholdtes i Aalborg distriktskonference for Nordjylland distrikt.

Konferencen indledtes lørdag eftermiddag med afvikling af sportskonkurrencer med henblik på deltagelse ved Festinord. Tilslutningen var god til dette veltilrettelagte sportsprogram.

Kl. 18 afholdtes Præstedømmets lederskabsmøde, og kl. 20 samledes man i Odd Fellow Palæets sal til Guld og Grønt Bal. Dansen vekslede med underholdning, og særlig begejstring vakte G.U.F.s floorshow. En god og fornøjelig aften, hvor de ca. 150 tilstedeværende morede sig udmærket.

Søndagen indledtes med Præstedømmets møde kl. 8.30 og overværedes af 88 medlemmer.

Samtidig afholdtes et møde for kvinderne, hvor døtre og mødre fik lejlighed til at stille hinanden spørgsmål og drøfte fælles problemer. Et virkelig interessant og belærende møde.

Kl. 10.00 holdtes konferencens formiddagsmøde, som havde samlet 244 deltagere. Mødet blev særlig interessant og opbyggende derved, at unge fra alle egne af distriktet var kaldet til at tale om deres forberedelse til at blive missionær, deres arbejde i G.U.F. og til at bære vidnesbyrd. Der blev holdt taler af G.U.F.s ledere, og præsident Benny Lindén fra missionspræsidentskabet sluttede med at minde om, at vi må yde en virkelig indsats i dette liv for at opnå celestial herlighed. Et ungdomskor fra Frederikshavn medvirkede, og søster Kirsten Holmboe sang „Den Hellige Stad" som solo.

Kl. 14.00 indledtes konferencens hovedmøde, hvor ledere fra distrikt og mission talte. En missionærkvartet medvirkede, og ældste Bernd Larsen sang „Mit Vidnesbyrd".

Under mødet blev distriktspræsidentskabet afløst fra deres stillinger, og som ny distriktspræsident blev opretholdt Henning K. Frederiksen, som 1. rådgiver Orla Rohde Nielsen, og som sekretær Leif Klitgaard. Den afgående distriktspræsident, Vagn Darre, fremhævede det gode samarbejde og venskab, som havde præget arbejdet i distriktspræsidentskabet.

Søster Marva Christensen talte gribende om: Tør vi være anderledes? Tør vi opføre os godt, klæde os anstændigt, gøre en indsats? Ikke fordi Kirken forlanger det, men fordi vi har mod til det?

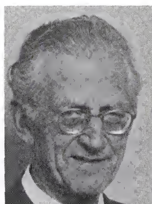
Missionspræsident Don L. Christensen takkede medlemmerne for deres arbejde i Kirken og gennemgik derefter frelsesplanen, som den er åbenbaret gennem Herrens profeter.

Der var forsamlet 227 til dette møde.

H. K. F.

MISSIONÆRANKOMSTER:
Den 9. maj er **Sara** og **Torkil Dressø,** København Gren, blevet kaldet på mission og beskikket til at arbejde i Kolding.

Forårskonferencen i Fyn-Jyllands distrikt

Konferencen afholdtes i dagene 10. og 11. maj i Odense Grens kirkebygning, Lahnsgade 58, og samtlige møder og arrangementer var under præsidium af missionspræsident Don L. Christensen.

Denne gang var det ungdommen og G.U.F., der var målet for opmærksomheden ved konferencen, og første arrangement var da også ungdommens sportsstævne lørdag eftermiddag på Kragsbjergskolens sportsplads. Dette stævne begyndte kl. 14.30 og blev fint afviklet under ledelse af G.U.F.s sportsleder i distriktet, broder Carl-Johan Grabe. Ca. 35 af distriktets unge tog aktivt del i konkurrencerne.

Lørdag kl. 18 blev der afholdt et lederskabsmøde. Emnet og grundlaget for dette møde var udarbejdet af ældste Mark E. Petersen af De Tolvs Råd og havde titlen: „Hvordan man animerer Kirkens medlemmer til at virke med større nidkærhed." I mødet var der indlagt en båndoptagelse med udtalelser af fremtrædende personligheder blandt Kirkens medlemmer. Efter denne båndoptagelse tog alle 46 tilstedeværende aktivt del i et gruppearbejde, under hvilket hver især skulle svare på spørgsmålet: „Hvad animerer mig mest til at opnå fortræffelighed i min stilling i Kirkens tjeneste?"

Som forberedelse til Festinord blev der kl. 18.30 afholdt sangøvelse under ledelse af broder Jørgen Ljungstrøm og søster Inger Rasmussen, København. Kl. 19.30 blev der derefter også afholdt danseøvelse under ledelse af distriktets danseleder, broder Ole Byskov, og under tilsyn af missionens danseleder, søster Grethe Ljungstrøm, København.

Kl. 20.30 begyndte lørdag aftens store arrangement, Guld og Grønt Bal. Dette blev ledet af en af distriktets M-Mænd, broder Niels E. Nielsen. Musikken til dansen sørgede kvartetten „Dans Teén" fra Esbjerg for, og underholdning i pausen kom naturligt ved præsentation af de numre, der i distriktet er udtaget til deltagelse i Musikfestival ved Festinord. Ballet sluttede med bøn kl. 23.15. Tilstede ca. 175.

Søndag morgen kl. 8.30 begyndte samtidig Præstedømmets møde og et møde for alle kvinder. Præsident Karl Blohm fra distriktspræsidentskabet ledede Præstedømmets møde, der havde emnet: „At hjælpe de unge, når de vælger livsstilling, erhverv o.s.v.". Under mødet præsenterede broder Bent Bisgård fra Esbjerg en række talere, der alle talte over forskellige varianter af hovedemnet. Tilstede var 74 brødre og missionærer.

Kvindernes møde blev ledet af søster Kirsten Sølbæk, der er distriktspræsidentinde i G.U.F. Mødet var bygget op som en paneldiskussion mellem en gruppe modne og en gruppe unge søstre. Debatten gik meget interessant og livligt over emnet: „Forstår vi hinanden?"

Søndag morgen kl. 10 afholdtes formiddagsmødet under ledelse af distriktspræsident Knud B. Andersen. Første taler var præsident Karl Blohm fra distriktspræsidentskabet, og derefter sang Mors-Dag børnekor fra Odense og Fredericia. De næste to talere var lederne af G.U.F.s distriktsbestyrelser, søster Kirsten Sølbæk og broder Karl Ove Nielsen. Derefter hørtes vidnesbyrd fra søster Sara Dressø og ældste Torkil Dressø, der fornylig er blevet kaldet som missionærer og nu arbejder i Kolding.

Efter at forsamlingen stående havde sunget: „Samler soskin", talte G.U.F.s taleleder i distriktet, søster Inger Madsen. Broder Frantz Orla Knudsen, Odense, spillede nu en violinsolo, og derefter talte distriktspræsident Knud B. Andersen. Efter at en kvartet fra Esbjerg Gren havde sunget, var præsident Verner Buur fra missionspræsidentskabet formiddagens sidste taler. Tilstede ved formiddagsmødet: 229.

Konferencens sidste møde, eftermiddagsmødet kl. 14, blev også ledet af distriktspræsident Knud B. Andersen. Som de to første talere præsenteredes et ungt par, der fornylig er blevet viet i Salt Lake Templet. Dette var søster Georgia Nielsen og præsident Hans Otto Nielsen fra distriktspræsidentskabet. Efter at en herrekvartet fra Odense Gren derefter havde glædet forsamlingen, uddelte G.U.F.s distriktsforstander, broder Karl Ove Nielsen, diplomer til de unge mennesker, der havde vundet lørdagen forskellige sportskonkurrencer. De næste to talere var to unge søstre, søster Hanne Lind Jensen, Aarhus, og søster Elsebeth Willemann fra Horsens Gren. Efter at disse to søstre havde talt, spillede broder Franz Orla Knudsen igen en violinsolo. De næste to talere var derefter broder Steffen Vestergård Poulsen, Esbjerg, og grenspræsident Niels H. Klausen fra Fredericia. Forsamlingen sang derefter stående: „Priser Profeten", hvorefter missionspræsidentens hustru, søster Marva Christensen, talte. Inden missionspræsident Don L. Christensen talte som konferencens sidste taler, glædede broder Edmund Nielsen fra Odense forsamlingen med en meget smuk sangsolo. Missionspræsidenten, der ved denne lejlighed sikkert for sidste gang talte ved en konference i Fyn-Jyllands distrikt, talte over emnet: „Opstandelsen og det evige liv."

Tilstede ved eftermiddagsmødet: 219.

K. A.

Distriktskonferencen i København distrikt

Distriktskonferencen i København distrikt blev afholdt den 24. og 25. maj og blev ledet af distriktspræsident Finn Lykkegaard Nielsen under præsidium af missionspræsident Don L. Christensen.

Konferencens første møde var et lederskabsmøde om lørdagen, hvor der blev holdt nogle gode taler om, hvordan vi skal arbejde for Herrens værk, at vi virkelig skal arbejde i de stillinger vi har.

Kl. 19.30 begyndte Guld og Grønt Bal med meget stor tilslutning, ca. 250-300 var tilstede. Salen var meget smukt pyntet, og vort nye orkester spillede til dansen. En virkelig god aften.

Søndag morgen var der møde for kvinderne kl. 8.30. Emnet for mødet var: „Forstår mødre og døtre hinanden?" og formede sig som en paneldiskussion, hvor forskellige synspunkter om emnet kon frem. Der var 104 søstre tilstede.

Samtidig var der møde for Præstedømmet med talere om hvordan man skal lære noget, både i Kirken og uden for Kirken. Vi skal hele tiden dygtiggøre os. Tilstede 165.

Formiddagsmødet var et dejligt møde med mange fine taler, det var især de unge, som talte ved dette møde, og i sandhed, det er en pragtfuld ungdom vi har, det var vidunderligt at høre dem tale. Mødet sluttede kl. 12.00. Tilstede var 432 søskende og venner.

Indtil kl. 14 var der derefter spisepause, hvor der var lejlighed til at købe et måltid mad og forskellige læskedrikke.

Konferencens sidste møde var hovedmødet kl. 14, hvor vi hørte taler af bl. a. præsident Verner Buur fra missionspræsidentskabet, søster Marva Christensen og missionspræsident Don L. Christensen. Imellem talerne sang Danmarks Mormonkor. Der var en vidunderlig ånd tilstede, og vi nød at være i Herrens kirke.

Mødet sluttede kl. 16.00 og der var 359 tilstede.

Alle konferencens møder afholdtes i den nye kirke på Maglegårds allé i Søborg. I. H.

ORDINATIONER:

Fredericia:

19. januar:

Torsten Andersen ordineret til diakon af broder Knud B. Andersen.

26. januar:

Poul Rosenørn Sølbæk ordineret til lærer af broder Andreas Sølbæk.

23. marts:

Johnny J. Christiansen ordineret til diakon af broder Palle Blønd.

13. april:

Niels Erik Karl Skovsende ordineret til lærer af broder Niels Holger Klausen.

Vejle:

6. april:

Hans-Jørn Anders Sørensen ordineret til diakon af broder Hans J. Sørensen.

Horsens:

13. april:

Jan Henrik Bjørn Greisen ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

Aarhus: 6. august 1968:

Tonny Christensen Vistrup ordineret til lærer af broder Jens Lind Jensen.

Aabenraa:

13. april:

Bent Martin Iversen ordineret til lærer af broder Aage Pedersen.

København Nordre Gren:

27. april:

Mogens Damsbo ordineret til diakon af broder Knud Hentzen.

Helge Damsbo ordineret til lærer af broder Hans Billeskov Jansen.

Allan Stig Petersen ordineret til præst af broder Mogens W. Andersen.

Bjarne Sandahl ordineret til diakon af broder Arne Sandahl.

Esbjerg:

11. maj:

Bent Bisgaard ordineret til ældste af missionspræsident Don L. Christensen.

Steffen Vestergaard Poulsen ordineret til ældste af broder Verner Buur.

Nordsjælland Gren:

20. maj:

Niels Kristian Nordby Larsen ordineret til diakon af broder Ejvind Nordby Larsen.

Ole Birk Jakobsen ordineret til diakon af broder Arne Jakobsen.

Rettelse:

I missionspræsident Don L. Christensens artikel i Stjernen for juni 1969 har der indsneget sig en oversættelsesfejl, som vi meget beklager. I afsnittet „Moses og Profeten Elia . . ." på side 204 står der, at „de viste sig som opstandne væsener . . .", det skal naturligvis være „som **forvandlede** væsener . . ." Vi beder Dem undskylde denne meningsforstyrrende fejl. O

DÅB:

København Gren: 5. april:
Svend Elo Nielsen, døbt af ældste Lynn Palmer, håndspålæggelse ved broder Helge Nørrung.
Ady Støvring Nielsen, døbt af ældste Lee Hansen, håndspålæggelse ved broder Helge Nørrung.
3. maj:
Merete Katrine Holm, døbt af ældste George R. Sorensen, håndspålæggelse ved broder Egon Auerbach.

Fredericia: 5. april:
Ole Halvorsen, døbt af ældste Kerry Bjørn, håndspålæggelse ved broder Søren Nielsen.

Esbjerg: 9. april:
Erik Kjærgård, døbt af ældste Steffen Poulsen, håndspålæggelse ved ældste David P. Kelly.
2. maj:
Claus Michael Ahlquist Blohm, døbt af broder Karl Blohm, håndspålæggelse ved samme.

Slagelse: 26. april:
Anne Elise Marie Larsen, døbt af ældste Marvin R. Poulsen, håndspålæggelse ved broder Hans Martin Larsen.

Aalborg: 3. maj:
Jan Rosdal Quistgaard, døbt af ældste Bernd Larsen, håndspålæggelse ved ældste Richard Olsen.

Aarhus: 3. maj:
Susanne Vendelboe Sørensen, døbt af ældste David Kemp, håndspålæggelse ved ældste James H. Woodward.

VELSIGNELSER:
Sønderborg: 16. juni 1968:
Bent Martin Iversens og Inger Kristine Frimagda Johnsen Iversens to børn, **Lorentz Carl Frede Iversen** og **Charlotte Jeanette Iversen,** begge velsignet af ældste Robert Frederik Rameson.
Fredericia: 6. april 1969:
Gudmund Bornemann Madsen og Inger Marie Madsens søn, **Henrik Thorstein Bornemann Madsen,** velsignet af sin fader.
Aalborg: 4. maj:
Frank Munk Johannesen og Tove Ehrlich Johannesens søn, **Mark Ehrlich Johannesen,** velsignet af sin fader.

DØDSFALD:
København Gren:
Den 8. april døde broder **Karl Emil Eriksen, 42 år gammel.** Æret være broder Eriksens minde!
Den 21. april døde søster **Andrea C. Knock,** 76 år gammel. Æret være søster Knocks minde!
Aarhus:
Den 20. april døde søster **Ellen Laursen,** 74 år gammel. Æret være søster Laursens minde!
Den 6. maj døde søster **Ulla Ingeborg Vork,** knap 21 år gammel. Æret være søster Vorks minde!
Amager:
Den 14. maj døde søster **Jeanny Juliane Andersen,** 67 år gammel, og blev begravet fra kirken på Kretavej den 19. maj. Æret være søster Andersens minde!

Fødselsdage:
Vi siger til lykke til følgende søskende:
Agnes Christensen, Aalborg, 70 år den 7. september.
Marius Anton Dalsgart, Randers, 75 år den 7. september.
Edith Rasmussen, Valbygårdsvej 48, København, 60 år den 13. september.
Thomas Johan Thomsen, Hvidovrevej 162, København, 80 år den 16. september.
Agnes Christensen, Vendsysselvej 9, København, 75 år den 22. september.
Agny Augusta Jeppesen, København, 75 år den 22. september.
Ragna Hansen, Aarhus, 80 år den 22. september.
Marie Arndt, Aarhus, 60 år den 24. september.
Johan Herman Oluf Thomsen, Bangertsgade 3, København, 70 år den 25. september.
Ellen Holmegaard, Kronpr. Sofiesvej 45, København, 70 år den 28. september.

MISSIONÆRAFLØSNING:
Den 23. maj er ældste **James Andersen** fra Las Vegas, Nevada, blevet hæderlig afløst fra sin mission efter sidst at have arbejdet i Odense.

Afskedsfest for missionspræsidentparret i Fyn-Jylland Distrikt

Tirsdag den 17. og onsdag den 18. juni afholdtes der henholdsvis i Odense og i Horsens afskedsmøder for missionspræsident Don L. Christensen og hans familie.

Møderne forløb efter samme program, og distriktspræsident Knud B. Andersen ledede mødet i Odense, medens 1. rådgiver Karl Blohm ledede mødet i Horsens.

Efter velkomst kl. 19.30, åbningssang og bøn lyttede man til en tale af distriktspræsidenten, henholdsvis 1. rådgiveren, der omhandlede de mange ideer og programmer, som præsident Christensen har indført i missionen, og om den fremgang der har været.

Søster Marva Cristensen talte om hvilken forandring det er, ikke blot at være moder for en familie på syv medlemmer, men også for en stor flok missionærer, og om hvordan man på trods af alle de repræsentative pligter alligevel har haft et dejligt familieliv sammen med de fem børn.

Præsident Don L. Christensen talte om, hvorledes han havde modtaget kaldet som missionspræsident, samt om den inspiration og vejledning man får, hvis man er ydmyg og elsker Evangeliet. Han fortalte om den udvikling han havde fået som leder af missionen, og sagde at han kun kunne give Gud æren for hvad han havde opnået. Han sluttede med at bære sit vidnesbyrd og sige — ikke farvel — men: „På gensyn."

Efter præsidentens tale overaktes afskedsgaverne fra søskende i distriktet, og man lyttede til en sang af Odense grenskor, henholdsvis en kvartet fra Horsens Gren, og derpå var der selskabeligt samvær med lagkage, småkager og La Pomme, arrangeret af Hjælpeforeningens distriktsbestyrelse.

Man sluttede kl. 21.30 med forsamlingssangen: „Gud vær med dig, til vi ses igen", og bøn.

Tilstede i Odense 114 og i Horsens 108.

H.O.N.

Den måske vanskeligste lektie at lære

AF RICHARD L. EVANS, medlem af De Tolvs Råd

Gud elskede os og sendte ned sin Søn,
Jesus Kristus, sonende for os i løn,
for at vise vejen gennem det spor, Han gik,
den eneste vej til Gud vi fik. (1)

Kærlighed er det ord vi her vil understrege – Guds kærlighed til sine børn, kærligheden fra Ham, der elskede os alle så meget, at Han levede og døde for at frelse os fra døden. Den næste store lektie, og måske den sværeste, er den, der handler om kærligheden fra os alle til alle. „Kærlighed," sagde William Penn, „er kristendommens sværeste lektie." (2) Den er måske livets sværeste lektie overhovedet, for kærlighed, der er selvisk, er slet ikke kærlighed. Når en fader elsker sine børn, vil han altid forsøge at gøre det bedste for dem. Når man elsker et andet menneske, vil man alvorligt forsøge at gøre det, der er bedst for ham eller hende, ikke noget egoistisk, ikke noget selvisk. Og på grund af kærligheden til sine børn, sendte Han os en Frelser, og gav os sit Evangelium til at lede os, sammen med vore elskede, til de ubegrænsede muligheder, der er i et evigtvarende liv. Hvilken større gave kunne Han give? Da Han elsker os, forventer Han af os, at vi viser vores kærlighed til Ham ved at holde Hans bud og befalinger, der er til vore alles bedste. „Kærlighed er vort land", sagde Guiseppe Mazzini. „Det er det hjem, som Gud har givet os . . . opbyg det, stort og smukt . . . elsk menneskelighed . . . elsk din familie, din partner gennem livet, de, der er omkring dig, og som er rede til at dele dine sorger og glæder med dig. Elsk de døde, som var dig kær, og for hvem du var kær . . ." (3) Disse, som ikke er her mere, men som du vitterligt skal se igen. Lad dette blive en hjemkomstens og lykkens time, med bløde hjerter, venlighed, trofasthed og taknemmelighed; af elskede, der kommer nærmere, – en tid med kærlighed til næsten såvel som os selv, en tid, hvor vi lever, så vi virkelig kan respektere os selv. Tak Gud for din familie, venner, for det evige liv med dine kære – for dette er den største af Guds gaver. „Jeg ved at min Forløser lever." (4)

(1) Edward P. Kimball: „God loved us, so he sent his son."
(2) William Penn: „Some fruit of solitude."
(3) Guiseppe Mazzini: „To the Young Men of Italy", tale givet i Milano, Italien, den 25. juli 1848.
(4) Job 19:25

O